

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVIE ROSE

TAKEN
BY THE
KINGPIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KINGPIN TARAFINDAN ALINDI

EVIE ROSE

Copyright © 2023 by Evie Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak: © 2024 Evie Rose. Deposit Photos lisansı altındaki görseller. ✿

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENT NOTES

Bu içerik notları, okuyucuların isterlerse kendilerini bilgilendirebilmeleri için hazırlanmıştır. Bunlar film sınıflandırma notlarına dayanmaktadır. Bazı okuyucular bunları 'spoiler' olarak değerlendirebilir.

- Kötü dil: sık
- Seks: müstehcen konuşmalar içeren tamamen
- açıklanmış seks sahneleri Şiddet: sayfa içi ve dışı
- Diğer: ebeveynin ölümü, yan karakterin ölümü, şüpheli rıza, kaçırma, esaret, yaş farkı, 20/21 yaşındaki kadın kahraman, ilkel oyun, vasi/koğuş romantizmi, çocuk evliliği (başka bir karakterle), kahramanın kadın kahramanı gözetlemesi, kahramanın kadın kahramanın büyümesini izlemesi

ABOUT

Uzun boylu, esmer, yaşı ve tehlikeli, onu istememeliydim. Mafya bağlantılarımın geçmişte kaldığını ve yalnız olduğumu sanıyordum. Ama güçlü mafya patronu Sebastian Laurent

beni unutmadı.

Yirmi bir yaşıma bastığım gece, yollarımız kesişti. Gözlerini benimkilerden ayıramıyor. Ama tehlikede olduğumu söylediğinde bile, onunla birlikte olmanın en büyük risk olduğunu biliyorum.

Vazgeçmeyecek.

Kaçırıldım, yirmi dört saat boyunca onunla birlikte lüks evinde esir tutuldum ve bana istediğim her şeyi öğretmeyi kabul etti.

Gitmeme izin verecek mi? Ve onun ilgi odağı olduktan sonra, gitmek istiyor muyum?

Taken by the Kingpin, sahiplenici, takıntılı bir milyarder ve düşündüğünden daha güçlü masum bir kızın başrolde olduğu tatlı ve ateşli bir yaş farkı romantizmidir.

CONTENTS

1. [Jeanette](#)
2. [Sebastian](#)
3. [Jeanette](#)
4. [Jeanette](#)
5. [Sebastian](#)
6. [Jeanette](#)
7. [Sebastian](#)
8. [Jeanette](#)
9. [Sebastian](#)
10. [Jeanette](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Instalove by Evie Rose](#)

[Eve Pendle adıyla yazan Evie Rose'dan Çağdaş Romantik](#)

JEANETTE

Hızlı hızlı ya da topuklu ayakkabılarımın ve yere kadar uzanan elbisemin izin verdiği kadar hızlı yürürken çantamın içindekileri bininci kez kontrol ediyorum. Mendiller, ağrı kesiciler, yara bantları, cep yıldız haritası, telefon.

Tamam, tamam. Tamam, çek beni biraz daha kontrollü hissettiriyor. Keşke Uber gelseydi. Ama şimdi hiçbiri yok ve yürümek tek seçeneğim. En azından daha az geç kalmak için gerekli tempo beni sıcak tutuyor. Ish.

Londra gecesi, sanki günün tüm sıcaklığı çekilmiş gibi soğuk ve keskin bir karanlık. Biraz rehberlik umuduyla yukarı bakıyorum. Ailem yok, göksel bir yardım almam gerekmez mi? Ama toplanacak bir bilgelik yok. Geleceği okuyacak yıldızlar yok. Sadece şehrin üzerinde yansıyan turuncu ışıkla parlayan koyu yünlü bir örtü var.

Bazen hayatımın bir şehrin gökyüzü gibi olduğunu düşünüyorum. Elbette, orada yıldızlara yazılmış bir plan olabilir. Ancak yirmi bir yıla yaklaşan hayatım boyunca mücadele ettiğim tüm güç oyunları yüzünden bu plan bulanıklaşıyor ve silikleşiyor.

Ben bir mafya prensesiydim. Sebastian Laurent'ın görücü usulü evlendiği ve sonra reddettiği geliniydim. Onunla arkadaşım.

Bir öğleden sonra için, onunla evlenmeyi bir sonraki "talibimden" daha fazla istemediğim halde. On altı yaşında, bir canavarın öfkeli ve gözü yaşlı bir günlük karısıydım: Ross Fletcher. Babamın güç oyunlarında çaresiz bir piyondum.

Şimdi bunların hiçbiri değilim. Normal bir kızım. Evliliğim ortaya çıktığında koruyucu gözaltında geçirdiğim yıllardan sonra, polis suçlamaları kabul ettiremedi, nihayet özgürlüğün eşiğindeyim. Okulu bitirmiş, bir astrologun yönetici asistanı olarak çalışıyordum ve bana tahsis edilen küçük, kutu gibi bir dairede bir zamanlar nişanlı olduğum kişinin fotoğraflarını gösteren dedikodu dergilerini okuyordum.

Pekala, . Sadece birazcık.

Ama yetiştirildiğim zayıf kızdan daha fazlası olabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Daha zeki, kesinlikle. Bale ayakkabıları giymem gerektiği için şu anda bu konuda pek iyi değilim. Kendim için acil yara bandı zulasına ihtiyaç duyma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Ah, bu ayakkabılar.

Hızımı arttırıyorum. Bayılmak yok. Güzel ayakkabılardan vazgeçmek yok.

Nefes nefese, nefesimdeki küçük buz kristalleri siyaha dönüşerek otele varıyorum, sadece biraz geç. Umarım patronum fark etmez. Astroloji ödül töreninin konukları çoktan gelmişlerdi ama Priscilla'nın benim şehri bir uçtan bir uca koşturduğumdan haberi yoktu. O izdihamda kaybolmuş olabilirim.

Biletimi gösteriyorum ve görevli kapıyı açıp balo salonuna inen merdivenlere yöneliyor. Tereddüt ederek kalabalığa bakıyorum ve midemde kelebekler uçuşuyor. Onca insan var ve benim merdivenlerden inerken kayıp kırımın üstüne düşmemem ya da utançtan ölmemem gerekiyor. Ya bana bakarlarsa?

Soluk pembe rujum dudaklarımda tuhaf ve yapışkan bir his bırakıyor ve umarım indirimli elbisem de sık duruyordur. Siyah ve ipeksi, vücudu saran tarzı sofistike ve deneyimli olduğum izlenimini veriyor.

Ha. Keşke.

Hapishane olarak kullanılabilecek kadar güvenli bir yatılı okulda geçirdiğim beş yılın ardından kar kadar safım. Bu benim ilk gerçek işim. Patronum gelecek vaat eden astrolog ödülü için aday gösterildi ve ben de ona destek olacağım: düzenli, gülümseyen ve tamamen unutulabilir. Ya da muhtemelen geç kaldığım için işten atılacağım ve kimseyi hiçbir bağlantısı ve ailesi olmayan bu kıza güvenmeye ikna edemeyeceğim.

Merdivenlere bir uçurummuş gibi yaklaşıyorum. Temkinli, kalbim çarparak duruyorum.

Prencesin altın merdivenlerin başına geldiği ve herkesin büyülediği bir film gibi değil. Hayır, sohbet edip gülüşüyorlar ve gergin sinirlerim yüzünden en tepede sıkışıp kalan beni hiç fark etmiyorlar. Kaçınılmaz olanı erteleyerek kalabalığı tarıyorum, Priscilla'yı arıyorum. Burası iyi bir görüş noktası, diyorum kendi kendime. Bu yüzden durakladım. Eğer onu bulabilirsem... Bakışlarım bir adaminkine kilitleniyor.

Bu bir sarsıntı. Düşmemek için tırabzana tutunuyorum.

Balo salonunun uzak tarafından bana bakıyor, Uzun boylu ve şık bir ceket giymiş. O odada yüzlerce insan var, hepsi beni görmezden geliyor ama o sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi bakıyor. Sanki sadece ve sadece beni bekliyormuş gibi.

Sebastian Laurent.

Kalbim tekliyor. Aradan beş yıl geçmiş. Koyu renk saçlarının şakaklarına gümüş rengi vurmuş artık, ama onun dışında aynı. Geniş omuzlar, elleri cebinde aldatıcı bir rahatlık. Belki gözlerinin etrafında birkaç çizgi vardır. Gülme çizgileri mi, yoksa endişe mi? Keşke bilseydim. Ama en tanıdık olan bakışları. Sanki ruhumu okumak için derimin ve kemiğimin içini görebiliyor.

Beni tanımadığına emin misin?

Yapamaz, bu imkansız. Her şeyim farklı. Saçlarımı doğal parlak platin rengime kıyasla kirli sarıya boyuyorum ve artık çocuk değilim. Ayrıca, sadece bir kez karşılaştık.

Sebastian'ın burada ne işi var? Merdivenlerden iniyorum, yanaklarım onun bakışları yüzünden yanıyor. Bakışları yüzümde sabit.

Şoka girdim. Vücudumda dolaşan kanın ve boğazımdaki yumrunun tek açıklaması bu. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve gerçek hayatta paparazzi fotoğraflarından çok daha yakışıklı. Gözleri bir fotoğrafta yakalanamayacak şekilde parlıyor.

Ama sonra hatırladım. Beni çocuk gelin olarak reddetti ama hala ailemle çalışıyor. Kötü adamların itibarlarını temizlemek için katıldıkları hayır müzayedelerinde babamla birlikte çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Bir aşk kitabındaki kötü adama aşık olmak başka bir şey; bir adamın para için neler yapabileceğiyle yüzleşmek bambaşka bir şey.

Son ulaştığımda hareket etmiyor ama gözlerini de kaçırmıyor. Sanki irade gücüyle ona gelmemi emrediyor. Ben de çenemi yukarı kaldırıp Sebastian Laurent'a bakıyorum. Güçlü ve tehlikeli bir mafya babası olabilir ama bana sahip değil ve ben de ona borçlu değilim.

Ben artık iyi bir kızım. Dışarı çıktım ve o dünyaya geri dönmeyeceğim. Bu yüzden kafamı başka yöne çevirdim. Bir kovulma.

Mars'ın konumunu ve Venüs'ün yükselişini tartışan iyi giyimli insanlar arasında yolumu buluyorum. Kısmen anlıyorum ama astrolojiyi hâlâ öğreniyorum. Hepsine inandığımdan emin değilim ama önceden belirlenmiş bir gelecek olduğu ve bunu yakalamak için sadece doğru yerde olmam gerektiği fikri cazip geliyor. Ve insanların anlaşılabilmesi ve düzgün kategorilere sokulabilmesi fikri. Başak. Aslan. Balık. Doğum zamanınıza göre kişiliğinizin haritası. Normalde kafa karıştırıcı bulduğum insanlar hakkında fikir sahibi olmak hoşuma gidiyor.

Priscilla'yı bulmam biraz zaman alıyor ve her zaman birinin beni izlediğini hissediyorum. Onu.

Gözlem, sırtımın küçük kısmında sıcak bir eldir. Destekleyici. Rahatlatıcı. Beni ona doğru itiyor. Ama o yaklaşıyor.

Patronum, Sevgililer Günü ve Akrepler hakkında gülüşen bir grup kadının ortasında, anlamıyorum ama yine de kıkırdıyormuş gibi yapıyorum. Priscilla'yla göz göze gelmeye çalışarak içeri süzıldüm.

Sonunda fark ettiğinde, sabırsızca eliyle işaret ediyor. "Nerelerdeydin?"

"Özür dilerim-"

"Şimdi dikkatini ver, sonunda buradasın." Randevularının listesini sıralıyor ve ben de telefonum aracılığıyla bunları onun çevrimiçi takvimine tikiştiriyorum. Yarın sabah işe gittiğimde her bir maddeyi onun güzel masa günlüğüne el yazısıyla yazacağım. Priscilla her şeyin analog versiyonunu tercih ediyor, her ne kadar ona bu büyük çıkışı sağlayan benim sosyal medyadaki çabalarım olsa da. Onu hala tek bir paylaşım bile yapmaya ikna edemiyorum. Her şeyi ben yapıyorum ve Priscilla, başlangıçtaki şüpheciliğine rağmen, memnuniyet verici bir şekilde kendini çevrimiçi takipçilerine adanmış durumda.

Kendimi toparladıktan sonra grubun kenarlarında durup dinliyor ve notlar alıyorum.

Dinliyorum diyorum. Dinlemeliyim. Ama zihnim odaklanmıyor. Tüm dikkatim ensemdeki küçük tüylerde.

İzliyor.

Ara sıra dönüyorum ama şık giyimli bedenlerin arasında onu göremiyorum.

Sebastian kim olduğumu biliyorsa, değerimi de biliyordur. Para olarak değil, ondan bolca var. O bir milyarder. Ama ne kadar uzun süredir ortalıkta olmasam da eski Carter soyadının bir değeri var.

Korkmalıyım. Katil olduğunu bildiğim bir adam, istediği her şeyi alan acımasız bir mafya babası, beni avıymışım gibi takip ediyor.

Beni korkutmuyor. İzleniyor olma hissi her yerimi ısıtıyor. Bu gece yanıma almadığım palto, onun orada olduğu hissi. Üşümüş ellerimdeki ateşin alevleri gibi. Kayarsam ya da bir şey olursa fark eder diye düşünüyorum. Bir saniye içinde yanımda olur muydu? Ne kadar çılgınca

Yemek için yemek odasına geçerken neredeyse onu test etmek istiyorum.

Ama o zaman, çok genç olduğu için reddettiği ve şimdi herkesin öldüğünü düşündüğü kızı neden umursasın ki? Evlenmek için yeterince büyüyene kadar beklememizi isteseydi, babam bunu kabul eder ve beni on altı yaşında Fletcher'a satmaz mıydı? O zamanlar Laurent mafyasının Carter'ın otoritesine ihtiyacı vardı ve bunu uzun bir nişanlılıkla sağlayabilirdi. Onun yerine, cinayet işledi ve iktidara giden yolda oyun oynadı.

Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, ancak bu olasılık, daha yumuşak duyguları yok eden haklı bir öfke dalgasını körüklüyor. Muhtemelen suçluluk duygusuyla bakıyor. Şoktan. Küçük kayıp prensesi kabul etmek zorunda kalmanın dehşeti.

Görünüşe göre ailem kayıp olduğumu, kaçırıldığımı ve öldürüldüğümü iddia etmiş. Beni Fletcher'a sattıklarının ortaya çıkması iyi bir halkla ilişkiler değil. Laurent da onların müttefiki.

Bir dergide resmine bakmış olabilirim ama bu onu istediğimi düşünecek kadar saf olduğum anlamına gelmez.

Oturma planını kontrol edip Priscilla'yı ve benim masamı bulmam biraz zaman alıyor. Herkes yerini almışken onu masasına yönlendiriyorum. Yay takımyıldızı afişiyle çektirdiğim bir fotoğrafını sosyal medya sitelerinin her birine göndermemi söylüyor ve ben de yuvarlak masaların arasından geçerken, çıplak dirseğim sandalyelerin arkasına örtülmüş ceketlere sürtünürken ve elbisemin kabarık eteği el çantalarına takılırken sallıyorum. Gerçekten de Yay burcunun zirvesinde.

Fotoğrafı hesabına gönder tuşuna bastığımda başımı kaldırıyorum ve duruyorum.

Çünkü masamızda, gri gözleri sakın ve gözlemci Sebastian Laurent oturuyor.

SEBASTIAN

Gözlerimiz buluştuğunda, tanımakla yeniden sarsılıyor, menekşe mavisi gözleri tıpkı beni merdivenlerin tepesinden gördüğünde olduğu gibi açılıyor. Yumuşak bir gülümsemeyi başarıyorum, ama sadece kendimi toparlamak için zamanım olduğu için.

Ağırbaşlı ama vücudu saran siyah ipek bir elbise giymiş, ince bedeni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel. Saçları artık tanıdık gelen şekerleme sarısına boyanmış ve ensesinde düzgün bir bukle halinde toplanmış.

Juliet Carter benim gelinim olmak için doğmuş.

Ona sahip olmalıyım. Kendime uzak durabileceğim yalanını söylediğim zamanlarda bile, birlikte olabilmemiz için cenneti yeniden düzenleyeceğimi hep biliyordum. Aramızdaki bağ anlık ve inkar edilemez.

Juliet Carter benim.

Ama artık o Jeanette Capelle ve onu ne kadar istesem de benimle hiçbir ilgisi olamaz. O bu hayatın dışında ve ben buna saygı duyacağım.

"Burada ne yapıyorsun?" Yanımdaki sandalyeye kayıyor, bakışları isim ayarı ile yüzüm arasında gidip geliyor.

"Astrolojiye büyük bir ilgim var."

"Hayır, yok."

"Hayır, bilmiyorum." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bazı şeyler değişmemiş. Hâlâ geveze bir velet ve ben buna bayılıyorum. "Doğum gününü kutlamak için buradayım." Ve onu Carter ve Fletcher mafyalarının planladığı her türlü saçmalıktan korumak için. "Yirmi bir."

Jeanette büyüdü ve kibirden uzak bir siren oldu. İkinci bir bakışı zorlayan bir güzelliği var. Sıradan bir gözlemci ilk başta uzun saçlarını ve ince vücudunu görebilir ama ben daha fazlasını görüyorum. Sırtındaki titanyum. Çenesinin kararlı eğimi. Gözlerindeki belirsizlik.

"Yarın. Zamanlaman hep kötüydü." Sözleri sert ama bacaklarını elbisesinin altında birleştiriyor ve dudaklarını yalıyor. Vücudu farkında olmadan benimkine tepki veriyor, bana doğru dönüyor ve bakışlarımız buluştuğunda göz bebekleri şişiyor.

Vücudumdaki her hücre ona sahip çıkmam için haykırıyor.

"Bu etkinlik gece yarısı bitiyor, yani sadece birkaç saatim var

erken," diyorum onu kollarıma almak yerine.

Ancak saat on ikiyi vurduğunda eski kocasına ve ailesine karşı çıkarttığım koruma emri sona erecek ve şu anda tek önceliğim bu. Onun güvenliği.

Akşam yemeğinde kibarca sohbet etmeyi başarıyoruz ve neden burada olduğumu sormak istediğini söyleyebiliyorum, ancak zaten bilmediğini itiraf etmeye kendini getiremiyor. Dikkatinin bir kısmı, kendisi ve masadaki diğer herkes saçmalıkları hakkında benimle konuşmaya çalışırken bile Jeanette'e emirler yağdıran patronunun üzerinde. Buna alışkınım. Zengin olmak çoğu insanın zihninde ölümcül olmaktan daha önemli. Onları sessizce öldürtebileceğimi biliyorlar ama himayemin cazibesi, gücümünden korkmaktan daha büyük bir teşvik. Eğer bana sosyal medyadaki takipçilerinden bahsetmeyi bırakmazsa Jeanette'in patronundan kurtulabilirim. Bizi bu karmaşaya sokan şey de buydu zaten.

"Sonuçlar takımyıldızlar tarafından önceden belirleniyorsa, kazananları açıklamak için neden süslü bir etkinliğe ihtiyaç duyuyorlar?" Ben soruyorum

Jeanette, bir şeyi en çok geliştirme ödülü verildiğinde ve Priscilla podyuma çıkıp tüm takipçilerini ne kadar çok sevdiğini anlattığında bir kenara çekilir.

"Öyle bir şey değil." Jeanette gözlerini deviriyor ve ağzının kenarından cevap veriyor. "Olaylara nasıl tepki verdiğinizi anlatıyor."

"Yani burcumu biliyorsan kişiliğimi de biliyorsun? Ne zaman doğduğuma göre mi?" En hafif tabirle şüpheciyim.

"Evet. Bahse girerim sen bir Akrep burcusun." "Belki de."

"Burcun ne?" Bilinçsizce bana doğru eğilmesinde bir merak belirtisi var.

"Hiçbir fikrim yok." Laurent mafyasının başı olarak, geleceği bilmek istiyorsam, onu ben yaparım. Yıldızlardan okumam.

Bu önemli bilginin farkında olmadığımı inanamıyormuş gibi suratını asması, dikkatimi tatlı pembe dudaklarına çekmeyi başarıyor. "Doğum günün ne zaman?"

"Mart'ın yirmi dokuzunda."

"Oh!" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bu anlaşılıyor. Koç burcu." "Bu sana benim hakkımda ne anlatıyor?"

"Koçlar doğuştan liderdir. Dürtüsel. Otoriter ve enerjiksinsiz, son derece iddialısiniz. Tutkulusunuz, ne istediğinizi biliyorsunuz ve onu elde etmek için hiçbir şeyden korkmuyorsunuz."

"Huh." Belki de tüm bu zodyak olayında bir şeyler vardır. "Peki ya sen?"

Birinin kabul konuşması yaptığı sessiz bir an var ve Jeanette eğilip kulağıma bir şeyler fısıldıyor.

"Teraziler güzelliği takdir eder ve diplomatiktir. Sosyaliz, idealistiz ve adalet aşığıyız."

Nefesi yüzüme değdiğinde tüylerim diken diken oluyor. Yavaşça dönüyorum ve ağızlarımız yarım santim arayla. Öpüşecek kadar yakın.

"Peki Koç ve Teraziler uyumlu mudur?"

Ağzının kenarı sert bir çizgiye oturuyor ve ben biliyorum. Biliyorum işte... Alkışlar altında, "Çok uyumlu o zaman." diyorum.

"Evet," diye itiraf ediyor.

Podyumdaki kadın herkese geldikleri için teşekkür eder ve balo salonunda dans pistinin açık olduğunu söyler. Müzik başladığında birkaç kişi oraya yönelir ve Jeanette onlara özlem dolu bir bakış atar.

"Gel hadi." Ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum.

"Ne? Dans etmek istemiyorum," diye itiraz ediyor ama ısırtıyor

Dudağı ve gözleri tam tersini söylüyor.

"Evet, istiyorsun." Ve gülünç bir şekilde, hiç dans etmememe rağmen, onunla dans etmek istiyorum.

Patronuna bakıyor, o da görünüşe göre aldığı ödülle yatışmış bir halde Jeanette'e başıyla zarif bir selam veriyor ve biraz eğlenmeyi hak ettiğine dair bir şeyler söylüyor. Jeanette'in isteksiz görüntüsü, patronundan çantasına göz kulak olmasını isterken ve bana elini uzatırken zorlukla gizlediği gülümsemesiyle yalanlanıyor.

Sonra parmaklarım onunkileri kavradığında yüz ifadesi tekrar şaşkınlığa dönüşüyor. Bu dokunuş pek bir şey ifade etmiyor ama ben bunu iliklerime kadar hissediyorum ve belli ki o da hissediyor.

Eli benim elimde küçücük. Değerli ve küçük ve dansçı grubuna doğru yürürken bunun tadını çıkarıyorum. Sonra, daha da iyisi, bir avucumu beline koyuyorum ve onu kendime çekiyorum.

Çok yakın değil. Kesinlikle istediğim kadar yakın değil, çünkü onu korkutmak istemiyorum.

Neşeli bir melodi ve Jeanette'i dönüşlere yönlendiriyorum, dönüşlerde kaldırıyorum ve kolumun üzerinden aşağı indiriyorum. Yüzünü asmamaya çalışıyor ama sadece otuz saniye dayanabiliyor çünkü dans etmeyi çok sevdiği belli. sonra kıkırdamaya başlıyor ve menekşe rengi gözleri tüm duvarlardaki ve tavandaki sahte yıldızlar gibi parlıyor.

Müzik daha yavaş bir dansa dönüşüyor ve utangaç bir gülümsemeyle bana doğru adım atıyor.

Onu kollarımda tutmak, hayatım boyunca tekrarladığım bir şiirin eksik kelimeleri. Juliet'i kucağıma aldığım da ruhum

huzur buluyor.

Jeanette.

Juliet çocuktı. Jeanette mükemmel bir genç kadın. Yaralı bedenim ve yırtık ruhumla benim için fazla genç ve güzel. Başına gelen onca şeye rağmen dünya tarafından lekelenmemiş. Bu tür bir dayanıklılık hayranlıkla nefesimi kesiyor. Ben dahil herkesin düşündüğünden daha güçlü.

Ancak o zaman fark ettim. O bir masum.

Bakire olmamasına imkan yok. Benimle birlikte hareket etmeyi öğrenirken, kendini benim müzikle salınışıma uydururken değil. Vücudunu ve bir erkeğe yakın olduğunda nasıl hissettiğini keşfediyor. Bunu gözlerindeki meraktan ve duruşundaki yumuşamadan anlayabiliyorum.

Oraya gitmeden önce Fletcher'ın onu bir şekilde mahvetmesinden ya da belki de bu fikirden tamamen korkutmasından korkmuştum ama hayır. Hâlâ dokunulmamış ve meraklı.

Ve bu düşünce onun için bir rahatlama çığı, kendim içinse bir şehvet ateşi. Tahmin etmediğim bir şekilde baştan çıkarıcı.

Birbirimizle ve müzikle uyum içinde dans etmeye devam ediyoruz. Bu çok kolay. Su içmek için iki kez bara gidiyoruz ve Jeanette bana dışa dönük ama huysuz Yay burcu patronundan bahsediyor ve ona anlattıklarımı dayanarak ekibimin burçlarını tahmin ediyor. Görünüşe göre ikinci adamım muhtemelen Boğa burcuymuş. Onun tarafından büyülendim. Benimle bir arkadaş gibi konuştuğu için göğsümde tutamayacağım kadar mutluyum. Bu kadının aklından geçen her düşünceyi duymak için can atıyorum.

Ve ben bir aptalım, onu rahatsız etmiyorum. Mutlaka yapmam gerekene kadar büyülü gecemizin havasını bozmayı kendime yediremiyorum. Gece yarısına kadar onun beyaz atlı prensi olmak istiyorum. Barda beliren ve Jeanette'in her hareketini izleyen takım elbiseli iki homurtuyu görmezden geliyorum. Onları fark etmiyor, sanki gözleri sadece beni görüyor.

Sevdiği bir pop şarkısı olduğunda dans pistine dönüyoruz ve aklımın bir köşesi müzikten rahatsız oluyor.

Ama Jeanette bundan o kadar keyif alıyor ve birlikte o kadar iyi çalışıyoruz ki - eminim yatakta nasıl olacağımızın bir başlangıcı - umurumda değil. Tüm düşünceleri bir kenara itiyorum.

Yavaş bir şarkı sırasında - ardı ardına üçüncü şarkı - yüzünü eğip benimkine bakıyor. Kalkık burnuna ve elmacık kemiklerindeki çillere bir kez daha vuruluyorum. İşte o zaman göz ucuyla Fletcher'ın adamlarından üçüncüsünün yaklaştığını fark ediyorum. Çok yaklaştılar.

Ah lanet olsun. Gerçeklik er ya da geç araya girecekti.

"Angel-" Küçük dairesiyle ilgili cümlesini yarıda kestim. "Tehlikedesin."

Kasılıyor ve keşke eğlenceye geri dönseydik diyorum; eteği savruluyor ve çaresizce gülüyor - gecenin parçası.

"Eğer öyleysem, bu sadece sen burada olduğun içindir."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunun kolay olmayacağını bilmeliydim. "Köşedeki adamı görüyor musun?" Göğsünde kılıfında bir silah saklayan, kötü giyimli siyah takım elbiseli homurtuyu başımla işaret ediyorum.

Evet olarak yorumladığım bir hareketle çenesini kaldırıyor. "Bu Ross Fletcher'ın adamlarından biri."

Eski kocasının adını duyunca gözlerinden korku geçti. Doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Bir yandan, Fletcher ona ilaç vermiş ve evlenmeye zorlamıştı. Diğer yandan, ailesinin mafyasıyla ilişkili birini görmeyeli beş yıl . Gelişim Fletcher'ın adamlarının ortaya çıkışıyla aynı zamana denk geliyor ve bu şüpheli.

"O seninle mi?"

"İşler değişti." Eskiden birlikte çalışan üçlü bir mafya vardı. Sonra Laurent benim liderliğimde daha büyük, daha zengin, daha kârlı oldu. Geçici güven ve barış bozuldu. "Kayıp prenseslerini geri istiyorlar, şimdi bir şans görüyorlar. Laurent hızla büyüyor ve bu gerginliklere neden oluyor. Baban seni bulup

Fletcher ile yeniden bir araya gelmeleri ittifaklarını pekiştirecektir." Fletcher oyuncağı elinden alındığı için hâlâ öfkeli.

"Nerede olduğumu ya da kim olduğumu bilmiyorlar," diye itiraz ediyor. "Beş yıldır saklanıyorum."

"Kimliğin açığa çıktı. Yeni adını ve nerede biliyorlar. Keçilerle ilgili yaptığın bir sosyal medya paylaşımı vardı-"

"Oğlaklar."

"Ve aynada görülebiliyordunuz." Sadece bir videoda küçük bir görüntüsü vardı ama Jeanette'in patronunun tüm paylaşımlarını viral olarak göndermesiyle tanındı. Kendi yeteneğinin ve kimsenin onu fark etmeyeceği yönündeki mütevazı varsayımının kurbanı oldu. Ne kadar muhteşem olduğunun tamamen farkında değil.

Bir an için bana inanacağını düşündüm. Ama sonra doğuştan gelen alçakgönüllülüğü onu ele geçiriyor.

"Benimle ilgilenmiyorlar," diye alay ediyor. "Kayıp prenses."

"Artık kayıp değil."

kollarımda ama kilometrelerce uzakta. Bana inanmıyor. Daha doğrusu, bana inanmak istemiyor ama haklı olabileceğimden korkuyor.

"Sana neden güveneyim ki? Beni evlendirmeyi planladıklarını biliyordun. Bir kez karşılaştığımızda iyi anlaşmıştık ama bana yardım etmedin."

Ses tonundaki acılık, açık ve iltihaplı bir yaraya tuz basmak gibi acıtıyor. Adaletsizliği ve gerçekliği içimdeki havayı söndürüyor.

Tanıştıktan sonra aramızdaki anlaşmalı evliliği bozdum çünkü o on altı yaşındaydı. İlk kabul ettiğimde onunla hiç tanışmamıştım, bunun sıkıcı bir siyasi anlaşma olacağını düşünmüştüm. Sonra tanıştık. Gelinimi "tanımak" için bir öğleden sonra ısrar ettim ve hatam ortaya çıktı. Ağzı bozuk bir çocuktu, mutsuz olduğu kadar komikti de, borç yüklü babası tarafından zorlanıyordu. Bu saçmalıkla hiçbir ilgim yoktu. Ama onu Fletcher'la evlendireceklerini hiç tahmin etmemiştim.

onun yerine. Benim kadar parası yoktu ama onun kadar ahlaklı da değildi.

Bunu öğrenir öğrenmez, onu kurtarmak için hem fiziksel hem de mecazi anlamda savaştım ve köprüleri yaktım.

Ama o haklı. Bilmem gerekirdi. Başka kimse onu korumuyordu ve o öğleden sonra boyunca arkadaşlık. Durumdan duyduğumuz ortak tiksintiyle garip bir şekilde birleşmiştik. O zamanlar onun neye dönüşeceğini ve onu beklemem için bana nasıl ihtiyacı olduğunu görememiştim. Kingpin işimde yeniydim ve benim olanı güvende tutmak yerine kendi işlerime odaklanmıştım.

"Dikkatli olmalısın. Ben bununla başa çıkana kadar saklan. Hazırda güvenli bir evim var-"

"Başka bir hapishane. Bana emir veremezsin," diye kızıyor.

"Evet, ama ben öyleyim." Onu daha önce koruyamamıştım. Yine koruyamayacağım.

Artık dans ediyormuş gibi yapmıyoruz. Ayakta duruyoruz, onun küçük eli benimkinde, aramızda birkaç santim var, bana bakıyor.

Başını iki yana sallar. "Sebastian Laurent," diye mırıldanıyor. Ve sonra beklediğim son şeyi yapıyor. Parmak uçlarına kalkarak beni dudaklarımdan öpüyor.

Bu beni çok şaşırttı. Tartışıyor muyduk? Ve şimdi beni öpmek mi istiyor? Tatlı bir öpücük, diller ya da kalıcı bir niyet yok. Sadece dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ama aklımı başıma toplayıp onu gerçekten öpemededen geri çekildi.

"Bu bir vedaydı, Sebastian. Mafyayla işim bitti."

O sırada dans pistinin kenarında iki Fletcher erkeği daha fark ediyorum. Saatimi kontrol ettim.

On ikiyi beş
geçiyor.

Kahretsin.

Jeanette'le birlikte olmaya kendimi o kadar kaptırdım ki her şeyi berbat ettim. Niyetim onu buradan çıkarıp güvende olmasını sağlamaktı.

Yirmi bir. Şimdi düşmanlarımız yaklaşıyor ve onu korumama izin vermeyi kabul etmedi. "Biz gidiyoruz."

"Sebastian!" İtiraz ediyor ama kolum sıkıca beline sarılmış durumda ve olay çıkarmak istemiyor. Onu balo salonundan geçiriyorum ve zırhlı limuzininin onu güvenli bir eve götürmek için bekleyeceği arka girişe giden koridordan aşağı çekiyorum.

"Ben gitmiyorum." Boş koridora girdiğimizde topuklarını sıkıyor.

Gözlerime bakması için onu serbest bırakıyorum. "Riskleri anlamıyorsun, Juliet-"

"Juliet öldü," diyor soğuk bir şekilde. "Benim adım Jeanette."

Ana lobiye doğru dönüyor ve omzunun üzerinden "Hoşça kalın Bay Laurent" diye sesleniyor.

Fletcher'ın adamı balo salonundan çıkıyor ve doğrudan Jeanette'e yöneliyor. Olmak üzere olanı korkunç bir netlikle görüyorum; meleşim habersiz. Silahını almak için ceketine uzandığında karar vermek için bir saniyem var ve daha hızlı hareket ediyorum.

Jeanette çığlık atıyor, susturuculu mermim tam yakaladığı sırada ona isabet ediyor. Acı içinde inleyerek yere yığıldı.

İki adımda önce bir, sonra diğer bileğini tutuyor ve bir elimle sırtının alt kısmına sıkıştırıyorum.

"Ne?!" Şok içinde, silahını gevşekçe tutmuş ve omzu kıpkırmızı olmuş, yere yığılmış adama bakıyor.

"Benimle geliyorsun." Bu masum kızın ailesinin ve eski kocasının tuzağına düşmesine asla izin vermeyeceğim. Bir kolumu göğüs kafesine dolayarak onu otelin yan girişinden çıkardım, bekleyen limuzine ittim ve kapıyı arkamızdan çekerek kapattım.

"Bırakın beni!" Ellerini etkisiz bir şekilde çekiştiriyor ve araç hareket ettikçe topuklarının üzerinde sallanıyor. Oturarak onu yanımdaki koltuğa çekiyorum. Onun -güllerin-kokusu başımı dolduruyor ve bir an için başımı döndürüyor. Sanki esir benmişim gibi, gözlerim bağlı bir şekilde etrafta dönüyorum. Ama onu tutmaya devam ediyorum.

küçük bilekleri, büyük küt parmaklarımda çok kırılğan. O zaman bacakları olduğunu fark etti ve beni tekmelemeye başladı.

"Kes şunu yoksa seni bağlarım." Neyse ki -ya da ne yazık ki, neresinden bakarsanız bakın- bu limuzin bazen hain amaçlar için kullanılıyor.

"Yap beni," diye tıslıyor ve çabalarını yeniden artırıyor.

Bir elim iki bileğini kavrayacak ve bacağım kalçalarının üzerinde duracak şekilde yer değiştirmek bir anlık bir iş. Bağların olduğu bölmeyi açıp Jeanette'in ellerini birbirine sabitlerken, onun benimkinin altında kalan, sıkı tenli ve öfkeyle titreşen hafif bedenini kabul etmeyi reddediyorum. Ayak bileklerini biraz daha zorluyor ve ikimiz de yere yatıyoruz, ben ön kolumla onun baldırlarını tutarken, mantıklı zihnim onun teninin benimkinin üzerindeki hissi lehine kapanmaya çalışıyor.

Uygunsuz uyarılmamı acımasızca bastırıyorum ve arkama yaslanıyorum, ama onu görünce geri dönüyor. Elleri ve ayakları bağlı, gözleri öfkeyle parlıyor. Ve...

Kesinlikle hayır. Hayal görüyor olmalıyım. Olamaz.

Ağzı nefes nefese açılıyor ama gözlerinde korku yok. O... tahrik olmuş.

JEANETTE

Ona ters ters bakıyorum.

O... Ugh. Yapamam.

Bağlarımı çekiştiriyorum ama sıkılar. Sebastian Laurent işleri yarım yamalak yapmaz.

Sanki bu olanlar benim suçummuş gibi sinirli bir şekilde ofluyor ve bakışları vücudumda aşağı doğru kayıyor, ifadesi ciddi ve düşünceli. Ürperiyorum... Soğuk demek isterdim. Ama öyle değil. Gördüğü şeyden hoşlanabileceği fikri. Ben, süslü bir elbise içinde, onun merhametine kalmışım.

Meme uçlarım büzülüyor ve vücudumun tepkisini görmezden gelmeye çalışsam da bunu inkâr edemiyorum. Sebastian Laurent tarafından zapt edilmek... Tamam, çok ateşli. Panik, kızgınlık ve düpedüz öfkeye rağmen hoşuma gidiyor, onu... istiyorum.

Beni bağlamanın zorluğundan sonra şaşırtıcı derecede nazik elleriyle koltuğa kaldırıyor, sonra karşısına yerleşiyor. Çenesi çalışıyor, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor, telefonu canlanana kadar sessizce bakıyor. Tek bir kelimeyle cevap verirken gözlerini benden ayırmıyor: adı. "Laurent."

Duydukları kaşlarının çatılmasına neden olur. "Onlarla ilgilenmesi için bir ekip gönderin. O güvenli evi geri istiyorum."

Telefonu kapatıyor, cama vuruyor ve şoförle konuşuyor. Tek duyduğum "ev".

Uzun bir sessizlik olur ve sonunda Sebastian "Ben böyle planlamamıştım" der.

"Ne istiyorsun, kurabiye mi?" Ben de ona karşılık verdim. "Seni silah zoruyla Fletcher'a götürürdüm."

Şu adam. Ve bu seferki ürperti korkudan. Silahı vardı ve bana doğru geliyordu. Beni neredeyse yakalayana kadar onu görmedim ve Sebastian orada olmasaydı...

Araba durdu ve Sebastian hiç tereddüt etmedi. Kapı açık ve beni kaldırıyor ve beni omzunun üzerinden atarken sinirlenerek bağırmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"İndirin beni!"

Beni bir çuval patatesmişim gibi taşıyor.

Bağlı ellerimi sırtına vuruyorum ve bu bana onun tamamen kaslı olduğunu göstermekten başka bir işe yaramıyor. Bileklerimin yanlarıyla ona anlamsızca vurduğumda hiç boyun eğmeyen sıcak, sert kaslar.

"Hayır." Sesi kulaklarımdan çok midemde bir gümbürtüye dönüşüyor.

Kolunu dizlerimin arkasına dayadı ve... Popom yüzüyle aynı hizada olmalı.

Aman Tanrım. Hayır. Hayır.

Cenazem için iyi bir gitarist ayarla çünkü ben ölüyorum.

Ben öldüm. Ben öldüm.

Sebastian'ın beni taşıırken yüzünün popomun hemen yanında olması aşağılamasının sonu.

Tamamdır.

Başıma kan hücum ediyor ve kendimi tutmak için kalçasını aşağı doğru itmek zorunda kalıyorum.

bayılıyorum. Göğüslerim aşağı sarkıyor ve bu aç memelerimi sıkıyor olmalı. Asansörü zar zor fark ediyorum ve kapılar açıldığında normal bir insan gibi bir koridora girmiyorum. Hayır, bütün katın sahibi olduğu belli olan sık bir giriş holüne. Sebastian, tavandan tabana pencereleri olan ve Londra'nın tamamını gören bir salona girene kadar durmuyor.

Beni bir kanepeye bırakıyor ve kollarını kavuşturarak geri çekiliyor. "Seni çözersem uslu duracak mısın?"

Omuz silkiyorum.

Huysuzca, biliyorum ama beş yılımı özel bir yatılı eğitim hapishanesinde - pardon, okulda - geçirdim ve gerçek dünyaya daha yeni çıkmayı başarmıştım. Şimdi yine en başa döndüm.

"Seni zapt etmek zorunda kaldığım için özür dilerim," diyor usulca ve sonra duraklıyor. Önümde diz çökerek ayak bileklerimi çözüyor. Ona tekme atmayı düşünüyorum ama muhtemelen bir anlamı yok. Tek yapacağı beni tekrar bağlamak olurdu.

Ayağımı oynatırken yüzümü buruşturduğumda kaşlarını çatıyor. Bütün gece o topuklularla dans etmekten yara olmuşlar. Şaşırtıcı bir beceriyle ayakkabılarımı çıkarıyor, su toplayan yerleri görünce tıslıyor.

Taş gibi bir sesle, "Bunlar çöpe gidiyor," dedi ve ayakkabıları bir kenara fırlattı.

İtiraz etmiyorum. Kısmen çünkü burada tartışacak konumda değilim. Ama ne olursa olsun, bana pek şans getirmedi, değil mi?

"Yeni ismini sevdim. Çok Fransız." Başparmağı çıplak bacağıma öyle kısa bir süre okşuyor ki, acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum.

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu." Bilinçli olarak değil. Seçtiğim isim, kim olmadığının sürekli bir hatırlatıcısı. Ne kadar yalnız olduğumu. Kimseyle ortak bir soyadım bile yok.

Sonra bileklerimi çözüyor ve daha sert, daha büyük ellerinin değdiği her yerde tenim karıncalanıyor. Onu inceleme fırsatını değerlendirdim. Yüzünde gümüş çizgiler var.

Onu daha önce tanıdığım da olmayan saçları şimdi var, ama onun dışında hatırladığım gibi. Muhteşem, karanlık, dokunulmaz. Koruyucu yaşlı adam hisleri.

"Kaç yaşındasın sen?"

Ön kollarını dizlerine dayayarak kalçalarının üzerine oturur.

Çelik gözler beni değerlendiriyor. "Otuz dokuz."

Yirmi bir yaşındaki kayıp bir prensesle ilgilenmek için fazla olgun. Onun ilgisini hayal ettiğim kesin. Aşırı aktif hayal gücümün bir figürü.

Daha dün sinsice dedikodu sütunlarına göz attığıma ve Sebastian Laurent'in fotoğraflarına hayranlıkla baktığıma, yıldızlar farklı bir şekilde sıralansaydı hayatımın nasıl olacağını merak ettiğime inanamıyorum. Başka bir zaman, başka bir şekilde tanışsaydık. Sebastian şimdi kocam olur muydu? Beş yıl önce istediğim bu değildi ama zevkler olgunlaştı. Değişim.

Sonra bir adam seni kaçırdığında eski haline dön. Çoğunlukla.

İpler yüzünden biraz ağrıyan bileklerimi ovuyorum. Ama acıya rağmen, Fletcher'ın yanında olsaydım her şeyin çok daha kötü olacağını biliyorum. "Neden bana yardım ettin?"

"Şimdi , değil mi?"

"Şimdi de adam mı kaçırıyorsun? Bunlardan biri yasadışı." Çünkü beni Fletcher'dan kurtarması ve yakışıklı olması onu iyi adam yapmaz.

İç çekti. "Tamam. Cevap vereceğim." "Dürüstçe mi?"
Şüphelendim. "Evet. Eğer burada kalırsan."

"Sadece kal. Bir köpek ya da porselen bebek gibi... Otur." Öfkeli bir hırıltı çıkarıyorum ve aniden ayağa kalkıyorum. Pencereye doğru yürüyorum ve Londra'ya, hayatın ve heyecanın ışıltısına bakıyorum. Her zamanki gibi bana yasaklanmıştı. "Carter prensesi olarak kaderim buydu, beş yıl boyunca yapmama izin verilen tek şey buydu ve şimdi yapmamı istediğin tek şey de bu."

Pencereler yüzeyin altında kaybolur ve doğrudan havaya çıkıp yürüyebileceğiniz izlenimini verir.

Ta ki bir Looney Tunes karakteri gibi zeminin eksikliğini fark edene kadar. Aşağı bakarken vertigo beni çekiyor.

Tam kenara adım atıyorum, ayak parmaklarım camdan milimetre uzakta. Nefesim şehrin siyah ve parıldayan sarı ışıklarını buğulandırıyor.

Aptalca bir dürtü ama avuçlarımı cama koyup itiyorum. Bir filmde olsam kendimi camdan fırlatabilir ya da camı açıp uçabilirdim. Ama bu gerçek hayat, bu yüzden tamamen hareketsiz. Bir sonraki yaldızlı kafesim.

Sebastian yanımda beliriyor. Yansımda papyonunun boynunda gevşediğini ve üst düğmesinin çözüldüğünü, köprücük kemiklerinin arasındaki çukurun ortaya çıktığını görüyorum.

Bu... Zorlayıcı. Başparmağımı kıvrıma dokundurmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Şehre dönüp bakıyorum.

"Çok güzel. Gece manzarası," diyorum. Bu ışıklar çok uzaklardaki milyonlarca insanı temsil ediyor. Beni gerçekten önemseyen bir kişi bile yok. En azından evimde, küçük dairemde olsaydım yeni astroloji arkadaşlarımla sosyal medyada sohbet edebilir ve kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim.

"Güzel, evet." Ama Sebastian'ın sesi bir okşayış, hiç de gece gökyüzünü seyrediyormuş gibi değil. "Neden bağımsızlık istediğini anlıyorum-"

"Hayır!" Ona döndüm. "Yapamazsın. Her zaman istediğini yapabildin. Laurent'ın varisiydin, sonra da başıydın. Seçme özgürlüğün vardı. Benimse gelin olarak satılmayı beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Buna karşı çıktığımda, babam beni daha çabuk sattı. Yıllarca koruyucu gözetim ve eğitim. Ve nihayet, nihayet mezun olduktan sonra iyi olduğum bir işim var. İşe gitmezsem onu da kaybedeceğim. Yani, hayır." İçimi dökerken göğsüm kabarıyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarını tehdit ediyor. "Anlamıyorsunuz. Neredeyse o adam tarafından kaçırılıyordum. Beni kaçırmama engel olamadım. Yıllar önce benim için geldiğinde Fletcher'ı durduramamıştım. Ben de öyle sanmıştım.

Güvendedeyim ve artık çaresiz bir prenses olmak istemiyorum." Kayıp.

Sessiz.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor sonunda. Gri gözleri şimdi yumuşak. "Benden ya da benim gibi birinden, yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya çalıştığında kendini savunmayı öğreteceğim. Ve sorularını cevaplayacağım. Hepsine. Karşılığında, bir gün boyunca burada kalmanı istiyorum. Yarın gece yarısına kadar."

Bir gün. "Ama benim işim."

"Senin için hasta olduğumu söyleyeceğim. Patronun tek bir gün için anlayış gösterecektir."

"Dairende yalnız bir gün." Ne kasvetli bir ihtimal. Sadece ben ve dört duvar. Yeni bir yerde asla tek başıma uyuyamam, bu yüzden bonus olarak sefil ve bitkin olacağım.

"Yalnız değil." Kalbim yerinden fırladı. "Ben de hastayım diye telefon edeceğim." "Kime? Sen bir mafya babasıydın."

"Daha yüksek bir otorite. Belki de siz." Göz kırıyor.

Alaycı bir şekilde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sebastian beni kaçırmak için işlerini askıya alıyor.

Ben. Herkesin unuttuğu kayıp prenses.

Sebastian'ın yapmamış olması dışında mı? Sanki görüntümü retinasına kazımaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Belki de bunu hayal ediyordumdur. Samimi bir sevgi ya da ilgi çekme konusunda iyi değilim. Örnek A: beni sadece güç oyunlarında kullanan babam. Kanıt B: Eski kocam. Kanıt C: Masumiyetim.

Sebastian bana dokunan ilk erkekti ve o da beni kaçırdığı içindi.

"Pekala."

Sebastian geniş ve içten gülümsüyor, gözleri parlıyor. Sanki benimle geçireceği yirmi dört saat bir sıkıntıdan ziyade bir ikrammış gibi. Ona bakıyorum ve Fletcher'ın adamının beni alacağını düşündüğüm anı hatırlıyorum. Fletcher'ın adamının

dehşet ve çaresizliğin titremesi. Belki safım ama Sebastian'ın gerçekten beni korumaya çalıştığını düşünüyorum.

"Önce ne öğrenmek istersin?" soruyor usulca.

Bana nasıl öpüşüleceğini öğret, diyeceğim neredeyse. Seni dikiş yerlerinden nasıl ayıracağımı öğret. Vücudumu nasıl şarkı söyleteceğimi göster.

"Beni arkamdan yakaladın. Bunun olmasını nasıl engelleyeceğimi bilmek istiyorum."

Bir daha kurban olmayacağım. Ne Sebastian'ın ne de başkasının.

JEANETTE

Başını sallıyor, yine ciddiyetle. "Yüzünü pencereye dön."

Bu bir kendini savunma dersi; bunun seksi bir yanı olmamalı. Ama kendime rağmen bana dokunacağını bilmek tenimi titretiyor. Vücudumu sıcak, sıvı ve zayıf hale getiriyor. Onu kendime yaklaştırmak isterken nasıl onunla mücadele ediyormuş gibi yapacağım, bilmiyorum.

"Yansımda seni görebileceğim," diye itiraz ediyorum ama dediğini yapıyorum.

"Gözlerini kapat."

Oh. Evet, bariz çözüm.

Ama gözlerim kapalıyken diğer tüm duyularım artıyor. Hareket ederken giysilerinden hafif yumuşak sesleri duyuyorum. Kokusunu alabiliyorum, şimdi daha güçlü bir şekilde alabiliyorum. Deniz taşları ve yeşil portakallar gibi kokuyor. Mavi-yeşil bir dalganın hissedildiği devasa fotoğraflardan biri gibi kokuyor.

"Sana dokunacağım."

Biraz sıcıyorum çünkü sesi düşündüğümünden çok daha yakın ve nefesi kulağımın kıvrımında ılık.

"Nerede?" .

"Bileğini tutacağım."

Bileklerim aniden evrenimin merkezi oldu. Vücudumun başka hiçbir yerinde kan yok. Hele ki mantıklı kararlar almama yardımcı olması için ait olduğu yerde, kafamda hiç yok. Çünkü eğer olsaydı, bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyor olurdu. Bana Sebastian'ı değil, ihtiyaç duyduğum için beni ateşe vermeyen çekici olmayan bir adamın kaçmayı öğretmesi gerektiğini.

"Sadece doğal olarak vereceğin tepkiyi ver," diyor ve hemen ardından parmakları bileğimi kavıyor. Nefesim kesildi ve donakaldım. Bu benim içgüdüsel tepkim. Sonra panik başlıyor, derimin altında dikenli ve sivri. Pencereye doğru dönüyorum, ama belli ki o bir pencere ve haysiyetsiz bir homurtuyla cama çarpıyorum.

Beni hemen serbest bırakıyor. "Güzel."

"İyi değil," diye homurdanıyorum, ona döndüğümde kalbim göğsümde çarpıyor.

"Öyleydi." Cesaretle başını sallıyor ve ben onun bakışlarında karanlık bir şey mi hayal ediyorum? "Sadece kabul etmedin." Benim de daha önce yaptığım buydu ama o bunu belirtmeyecek kadar nazik. "Karşı koymalısın. Hassas bölgelere git. Gözler. Burun." Vücudundaki ilgili yerlere bakıyorum. "Kasık."

Bakışlarım iradem dışında aşağı kayıyor ve oh hayır, şimdi öfkeyle kızarıyorum.

Yapamıyorum. Sebastian'a bakamıyorum, o pahalı kumaşın altındaki sikiğin çizgisini görmezden gelemiyorum ya da gerçek bir erkekten etkilenen tamamen deneyimsiz bir kız olmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Büyük görünüyor. Kocaman. Pantolonu hafifçe yırtılmış ve Aman Tanrım... Kesinlikle bana dokunmaktan değil? Ama bunun nasıl bir şey olacağını ya da ne kadar-um-engorged-lütfen bana bu kelimeyi düşünmediğimi söyleyin-olacağını gerçekten bilmiyorum. Belki de iç çamaşırı termal ya da onun gibi bir şeydir? Çünkü hiçbir şekilde-

"Bir dahaki sefere diğer yoldan gitmeyi dene." Çakıllı sesi içimde karıncalanmalara yol açıyor ve bakışlarımı onun alt bölgelerinden çekmeyi başarıyorum ama gözleriyle buluşamıyorum. "Kaz

Dirseğini bana çarpıp geri çekilmek yerine sıçramanı bekliyorum."

"Evet," diye ciyakladım.

Sikine baktığımı biliyordu. Ya da umutsuzca bakmaya çalıştığımı, sanki kıyafetlerinin altına bakmak için X-ray görüşüm olsaydı şu anda ilk çıplak erkeğime aval aval bakıyor olurdum.

"Yine mi?" diyor hafifçe.

Pozisyonlarımıza devam ediyoruz. Beni yakalamasını beklerken nabzım o kadar yüksek ki alt kattaki bir gece kulübünü andırıyor. Bekleyiş... heyecan verici. Sebastian olduğunu bilmek, bunun en iyi türden heyecan verici olduğu anlamına geliyor. Güvenlik ağı olan bir ipte yürümek gibi. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar canlı hissetmemi sağlayacak kadar tehlike var ama aynı zamanda bana zarar vermeyeceğini de biliyorum.

Sanırım bu inancım için bir gerekçem yok ama yine de var. İliklerime kadar işledi. Bu adam ben on altı yaşındayken bana zarar vermeyi reddetti ve bunun yerine zor yoldan etkilendi. Benimle dans etti ve bana zarar vermek istediğinden emin olduğum bir adamı vurdu. İçimden bir ses Sebastian'ın bundan faydalanmayacağını söylüyor.

Yapsa bile umurumda olmazdı. Şimdi. Sadece birazcık.

Bu sefer elimi yanıma sıkıştırdığında inledim. Ona kafa atmaya çalışıyorum. Benden bir baş daha uzun olduğu için anlamsızdı ve tek olan, ona döndüğümde kafatasımın göğsüyle birleşmesiydi. O bileğimi arkamdan tutarken, yarım saniye boyunca tüm ön tarafım onunkine bastırılıyor.

Vücudum bir kibrit çakılmış gibi tepki veriyor. Titremeler omurgamdan aşağıya iniyor ve bacaklarımın arasına sıcaklık yayılıyor.

Onunla yüzleşirken efor ve adrenalinden hırıltılar çıkarıyorum. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

Ve o... etkilenmedi. Yoksa etkilenmiş mi? Gri gözleri uzun bir yaz akşamı gölgesi gibi koyu ve yoğun.

"Tamam," diyorum bir süre sonra. Sertçe yutkunuyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. "Sanırım şimdi anladım."

Tamamen yalan. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve bu işi daha da az deneyim sahibi olduğum bir alana taşımak üzereyim. "Peki saldırgan ön taraftan gelirse ne yapacağım?"

Benden çok daha uzun, bu kadar yakından ona bakarken boynum tutulacak. Ama umurumda değil. Pervasız hissediyorum. Garip bir şekilde güvende. Sanki burada hiçbir sonuç yokmuş gibi. Yarın yok, mafya politikası yok, ya da başka biri. Sadece o, ben ve bana öğretebileceği her şey var.

Sadece nefsi müdafaa değil.

"Daha önce de söylediğim gibi." Husky, çok husky, sanki kelimeleri bir düzine taraktan zorlayarak çıkarıyor. Bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "Hassas bölgelere git."

"İşte." Avucumu kasık bölgesine kaydırıyorum ve ne kadar sert ve ateşli olduğunu hissettiğimde gözlerim açılıyor. Bu kesinlikle bir ereksiyon. Ve bunu ona ben yaptım. Oynadığımız bu oyun onu sertleştirdi. "Artı gözler ve burun, dememiş miydin?" Sesim bir iç çekiş. Neredeyse hiç yok. Diğer elimi uzatıp yanağına dokunmak isterken gözlerinin üzerinden geçiyorum. Onu incitmek için değil ama... belki sadece parmak uçlarımın altında nasıl hissettiğini görmek için. Ne yaptığını öğrenmek için. Ama parmaklarım boynuyla çenesinin birleştiği yere takılıyor ve büyüleniyorum. Hareket edemiyorum.

Yumuşak ten ile aşındırıcı kirli sakal arasındaki o çizgi. Bu siyah sakal uzaması çok erkeksi ve pantolonunun altındaki sikinin sıcak, sert uzunluğu burada ona denge sağlıyor. Hem inatçı hem de pürüzsüz. Daha önce tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor. Her parçası benim vücudumdan farklı ama yine de uyuşacağımızı biliyorum.

Elim boynunun belki üçte birini kaplıyor. Nabzını hissedebiliyorum, parmaklarımın altında canlı ve güçlü. Onu bu şekilde hissetmenin neden bu kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana izin bir güç var. Çünkü ona dokunmamın tek sebebi

Sebastian çünkü buna izin veriyor. Kontrolü bana devrediyor.

"Şimdi de saldırgan sen misin?" Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Beni boğarak öldürecek misin?"

"Belki." Tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Beni serbest bırakman için." "Bunun için beni boğmana gerek yok. Sadece bekle

tehlike geçti. Güvenli olduğunda gitmene izin vereceğim."

"Yarın dediğini sanıyordum." Boynunu okşuyorum ve duraksaması ikimizin de bunu bildiğini gösteriyor. Onu utanmadan okşuyorum, omzuna erişmek için gömleğinin yakasını itiyorum ve çenesine doğru ilerliyorum. O gördüğüm en güzel adam. yerini keşfetmek istiyorum.

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin," diye fısıldıyor. "Sana izin veririm ve tek istediğim güvende ve mutlu kalman."

Bu beni
durdurdu.

"Gerçekten
mi?"

"Seni güneş kadar parlak görmek. Akkor. Senin için tek istediğim buydu."

"Bana izin verirsin..." Beynim bu düşünceden bunalmış durumda, çok fazla şey yapmaya çalışan bir bilgisayar gibi dönüp duruyor. "Yakalansaydın ve bir başkası parmaklarını boğazına geçirseydi ne yapardın?" Göstermek için diğer elimi kaldırıyorum.

"Avantajı yeniden ele geçirirdim," diye fısıldıyor.

"Nasıl? Onlar seni boğarken mi?" İki elimle en küçük miktarı sıkıyorum. Ölümcül bir yırtıcıyla alay ediyorum.

"Bunun gibi."

Kollarımı dirsekten dışa doğru savurarak beni onu bırakmaya zorluyor. Sonra kalçalarımı kavırıyor ve bir de bakıyorum ki sırtım onun önüne gelecek şekilde soğuk cama yapışmışım.

Ciğerlerimdeki hava çekildi ama haince bir şekilde değil. Tanrım, siki belime giriyor ve çelik bir çubuk kadar sert. Ve

Parmaklarının uçları kasık kemiğimin küçük tümseğine bastırıyor. Yakın, ona ihtiyacım olan yere çok yakın. Eli aşağı kayıyor ve elbisemin ipeği ile altımdaki külotumun arasından amımı avuçluyor.

"Sıcaklığını hissedebiliyorum meleğim." Fısıltısı içimde dalgalanıyor.

Esprili karşılıklar, zekice hareketler ya da daha sonra düşüneceğim boğucu ifadeler var ama şu anda acizim. Kalçalarımı eğerek parmaklarını biraz daha üzerime almaya çalışıyorum.

"Beni buradan nasıl defedeceğini biliyorsun." Kesin bir talimat.

"Evet." Onu durdurabilirdim. Bacaklarını tekmeleyebilir ya da gözlerine . Aletine uzansam eminim geri çekilirdi. Sadece hayır desem -ya da ilk harfi, nuh- beni hemen bırakacağından şüpheleniyorum.

İki harfli bir kelime. Benim gibi ahlaksız ya da sürtük olmayan herhangi bir kız bu kelimeyi kullanırdı.

Ben bunların yapmam. Küçük
bir inilti çıkardım.

Çünkü durmasını istemiyorum.

SEBASTIAN

Zaten morarmış olan taşaklarıma diz çökmesi için ona birkaç saniye verdim. Emin olmak için birkaç saniye daha. Sonra içimdeki tüm sahiplenme içgüdüleri serbest kaldı.

Şimdilik onu memnun etmek
benim görevim. "Eteğini
kaldır."

Tereddüt ediyor. "Ama pencere... Herkes görebilir..." "Uh
huh. Donun var mı, yoksa tatlı
küçük amcığı tüm Londra'ya mı göstereceksin?"

Kimsenin göremeyeceği kadar yüksekteyiz ama nefes
alışındaki aksaklık, bunun oyundan keyif almasına engel
olmadığını gösteriyor.

İpeği yukarı çekerken kumaşta bir hışırtı oluyor. Elim
etrafına dolanıyor ve avucumu kalçalarının çıplak tenine
doğru kaydırıp pamuğa dokunana kadar inceliyorum.
Neredeyse gülecektim. Tabii ki benim kızımın pamuklu donu
var. Eminim onlar da beyazdır.

"Çok tatlı..." Külotunun kemerini kenara itiyorum ve
parmaklarımı içeri kaydırıyorum. O kadar ıslak ki daha ben
dokunmadan yarığından dışarı sızıyor, sırlıklam oluyor. Bir
iniltiyi tutamıyorum. "Ve yine de çok muhtaç. Bacaklarını aç,
meleğim. Kendini bana aç."

Dizimle iç kalçasını dürtüyorum ve bacaklarını daha da açıyor. İşte istediğim buydu. Ateşli mücadelesinden sonra istekli itaati.

İpeğin içine doğru uzanıyorum. Kıvrımları dolgun, ihtiyaçtan şişmiş. İncisini bulup okşayana kadar itiyorum.

Küçük bir inleme sesi çıkarıyor ve mümkünse sikim daha da sertleşiyor. İki parmağımla klitorisini daire içine alıyorum ve o da bana doğru eğiliyor. Onun kokusu kısmen gül, kısmen de saf uyarılma kokusu. Duyularımı dolduruyor, çok lezzetli.

"Bunu başka kimse yapmadı, değil mi? Sana burada dokundular mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Göğsümde bir aslan kükrüyor, evet.

Onun her şeyi olmak istiyorum. Yarın onu nasıl bırakacağımı ya da hayatımın geri kalanını onsuz nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum. Pazarlık ettiğim bu gün, yılların arzusunu beslemek zorunda kalacak. Kıyametten kurtulan birinin azalan erzakı gibi beni ayakta tutacak bir anı.

Diğer elim elbisesinin ön kısmına doğru kayıyor, omuzlarından aşağı itiyor ve göğüslerinin kabarıklığına ulaşıyor. Sütyen takmıyor ve bu çok hoşuma gidiyor. Küçük ama mükemmel biçimli göğüsleri mükemmel. Birini avuçluyorum ve başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Bakımlarım altında canlanıyor ve vücudunun benimkine uyum sağlamış gibi tepki vermesini seviyorum.

Şimdi bana sokulmuş, sırtı göğsüme bastırılmış ve diğer tarafta cam tarafından hapsedilmiş durumda.

Klitorisinin üzerinde ritmik daireler çiziyorum, yumuşak inlemelerini dinliyorum, ona tam olarak ihtiyaç duyduğu baskıyı arttırıyorum, meme ucunu da sıkıştırıyorum.

Poposunu kalçalarımın üstüne doğru kıvrması kışkırtıcı. Her ne kadar aletim dikkat çekmek için ısrar etse de ve kendimi sırtının küçük kısmına sürtmek cazip gelse de, yapmıyorum. Önemli olan tek şey onun zevki. Daha sonra kendi başıma elimi sikime dolayabilir ve onu düşünebilirim.

Bunu da yapmayacağım ama ona bunu vermek için sadece bir fırsatım var. Hem de ilk kez. Daha önce hiç bir erkekle gelmediği sadece bir kez olacak. Benimle olmasını istiyorum ve muhteşem olmalı.

Başarıyorum. Kollarımda parçalanıyor, yoğunluğun etkisiyle titriyor, bana doğru yığılıyor, bal rengi saçları göğsümün üzerinde şelale yapıyor. Ama henüz o noktada değil ve onu bu şekilde ovmak onu orgazma ulaştırmak için basit ama etkili bir yol olsa da daha fazlasını yapabilirim. Büyük ellerin bir avantajı.

Parmaklarımı aşağı kaydırıyorum, böylece başparmağımın topuğu klitorisinin tamamını kaplıyor ve işaret parmağımı onun sıcak ıslak kıvrımlarının derinliklerine kaydırıyorum ve sonra... Orada. Klitorisine bastırırken dar geçidine doğru itiyorum.

İşte bu kadar. Parmağımın etrafında kenetleniyor ve orgazmının nabızı onu ele geçirirken kıvranıyor. Parmağımı sokup çıkararak onu rahatlatırken yumuşak inlemeleri ruhumu dolduruyor. Ona sarılıyorum ve iyi gittiğini ve onunla gurur duyduğumu fısıldıyorum, sanki bir sınav veriyormuş gibi. Ama o kadar yoğun boşalıyor ki, bunun bir çile gibi gelebileceğinden şüpheleniyorum. Tekrar kendi ağırlığını taşımaya başlayana kadar dakikalar geçiyor.

Her bir uzvum benimle kalması ve bunu tekrar tekrar yapmamız için feryat etse bile, onun uzaklaşmasına izin veriyorum. En azından dönüp beni öpmesini diliyorum.

O yapmıyor. Yanakları kızarıyor ve eteğini indiriyor. Elimi külotundan çekiyorum ama onu serbest bırakırken avucumu tümseğinin üzerinde gezdiriyorum. Söz veriyorum. En kısa zamanda daha fazlası için geri geleceğim.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve kaçırıyor.

"Hayır." Çenesinden tutup bana bakmasını sağlıyorum. "Bunların hiçbirisi değil." Sesim kendi kulaklarıma bile taş gibi geliyor. "Yaptığım şey için benden özür dileyemezsin."

"Ama ben ... Sen..."

"Özür dilemen gerektiğini ya da kendin için bir şey istediğin için utanman gerektiğini sana kim söyledi bilmiyorum." Gerçi ben

tahmin edebilirdi. Babası. "Teklif edileni kabul ettin. Haklarınla senin olması gerekeni hak etmek için geri vermek zorunda değilsin. Benimle olmaz. Bir daha asla, duydun mu?"

Başını sallarken yüzünde bir duygu savaşı var. Gördüklerim rahatlama, utanma, inançsızlık ve mutluluk ama o bir kaleydoskop. Bu kızda her şey var. Ama görmediğim bir duygu var ve bu kalbimi sevindiriyor.

Korkmuyor.

"Dersimize devam edelim mi?" diye soruyor.

Çok geç oldu, birkaç saat sonra şafak sökecek. Birlikte sadece bir günümüz var ve bunun tadını çıkarmak istesem de dinlenmesine izin vermeliyim.

"Bir gece için bu kadar yeter." Gerçekten yanlış bir şey yapmaya karar vermeden önce ondan uzaklaşıyorum, onu kanepeye yatırmak ve o yumuşak pembe yarığa doğru itmek, adımı inleyene ve sikime boşalana kadar onu becermek gibi. "Koridorda sağdaki ilk odayı al." Orası benim ayna odam.

Tereddüt ediyor ve elini ipekle kaplı kalçasında gezdiriyor. "Yatarken giyecek hiçbir şeyim yok."

Tatlı kız. Benimle birlikte olduğunda olduğu gibi çıplak uyuyabileceği aklına bile gelmiyor. Ya da o küçük şirin külotunu giymeye devam edebileceğini.

Küçük elini tutup yatak odama doğru yürüyorum. Onu içeri davet etmek cazip gelse de, onu koridorda bırakıyorum, gardıroptan bir gömlek alıp ona getiriyorum.

"İyi geceler." Gömleğini göğsüne bastırıyor ve hüzünle gülümsüyor.

"İyi uykular meleğim."

Sonra aramızda bir kapı var ve tek yataklı küçük bir kulübede yaşamayı hiç şimdiki kadar hararetle dilememiştim.

Ama böyle bir şey olmayacak.

Benim için uyku da öyle. Bir şişe viski aldım ve kendime doldurdum. Benim olasılığım

Gece içkisinden sonra rüyalara dalma oranı yüzde beş artıyor, o yüzden denemeye değer diye düşündüm. Belki de Jeanette'in saçlarının güneş ışığı ve gül kokusunu burnumdan uzaklaştırır.

Dizüstü bilgisayarımın başında oturuyor, içkimi yudumluyor ve Jeanette'i sahiplenemediğim evimde tutarak bu işkenceyi hak etmek için geçmiş yaşamımda ne yaptığımı merak ediyorum.

Hepsi aşırı aktif vicdanımın suçu. Bir mafya babası için lanet bir bağ. Başka bir adam olsa, teklif ettiğinin farkında bile olmadığı şeyi alırdı.

Yatırımlarımı, halkımdan kimlerin ödeme yaptığını ve bölgemdeki barış durumunun ne olduğunu kontrol ediyorum. Ama güvenli evdeki birkaç serseri dışında ortalık sessiz. Çok sessiz.

Fletcher ve Carter Jeanette'i kaçırdığımı biliyorlar ve bunun bir sonuç vermesini bekliyorum. Ama şu ana kadar kimse onun yirmi bir yaşında güzel bir kızdan başka bir şey olduğunu kabul etmiyor.

Bana uyar.

Linda -yardımcım- Jeanette için birkaç kıyafet bıraktı. Jeanette'in kendi yaşında bir kadınla birlikte olması gerektiği yönündeki iddiasını neden geçiştirdiğimi çok fazla irdelemiyorum. Bunun yerine, benimle tartışmak istiyorsa Fletcher için çalışmaya devam edebileceğini söylüyorum.

Belli ki o zaman susuyor. Ve kendimi kötü hissediyorum çünkü ne olursa olsun Fletcher'ın ona davranış biçiminden sonra onu onlara geri göndermezdim. Ama Jeanette'le geçirdiğim zamana müdahale etmesine izin verecek kadar kötü değil.

Işıklar o kadar kısık ki neredeyse tamamen karanlık ve ikinci viskimi yudumluyorum -aklım sürekli Jeanette'e takılmışken bir tanesi beni asla uykuya yaklaştırmayacaktı- o sırada yatak odalarına giden koridorda yumuşak ayak sesleri duyuluyor.

Jeanette.

Kaçmaya çalışacak mı? Pazarlığımıza rağmen asansöre yönelip yönelmeyeceğini ve asansörü kilitli bulduğunda ne yapacağını merak ediyorum. Neredeyse onu istiyorum

onu yakaladığımda ona tekrar dokunmak için bir bahane. Ne yapacağını görmek için beklerken hava buhar olup boğazımı yakıyor.

Ana yaşam alanının kapısını iterek açıyor ve hava serinliyor.

Beni fark etmemesini tercih ederdim, böylece uzun bacaklarının ve tişörtünden başka bir şey giymediği için duyduğu sahiplenici neşenin tadını çıkarabilirdim. Saçları omzunun üzerinden gevşek bir şekilde örülmüş ve dişlerimi ağrıtabilecek kadar tatlı görünüyor.

Ama onun yerine bakışları sanki varlığını hissediyormuş gibi beni buluyor.

"Ah! Özür dilerim!" Geri çekildi. "Sorun değil."

"Seni rahatsız etmek istememiştim. Uyuyamadım ve düşündüm ki..." diye devam ediyor. "Sen de mi uyuyamadın?"

"Neden uyuyamıyorsun meleğim?" Sorusuna cevap vermiyorum, çünkü kısmen çok açık. Kısmen de bu masum kıza uyuyamamamın sebebinin o olduğunu açıklayamadığım için.

"Yeni bir yerde asla tek başıma uyuyamam."

Bu kalbime bir ok gibi saplandı. Onu beş yıl önce gördüğümünden beri tek başına kaç yeni yere gitti? Çok fazla. Kaç gece uyuyamadı? Bir tanesi kabul edebileceğimden daha fazla.

Onu dışarı çıkarmanın yeterli olacağını düşündüm. Lüks yatılı okulun onu da benim bunca yıldır olduğum gibi yalnız bırakacağı hiç aklıma gelmemişti. Suçluluk duygusu boğazıma yapıştı.

"İçecek bir şeyler alabileceğimi düşündüm," diye ekliyor.

"Tabii ki." Bir saniye içinde ayaktayım. Düzeltmesi kolay. "Sıcak çikolatam var."

Bana utangaç bir teşekkür gülümsemesi verirken, bu doğru bir öneriydi.

Büyük boy gömleğinin içinde hafif ve savunmasız görünüyor ve yatakta dönüp durmaktan biraz buruşmuş. O

Mutfakta durup çaydanlığı beklerken, hâlâ çok uzun olan manşetleriyle oynar.

Onun için aldığım kıyafetlerden bahsetmeliyim ama gecenin bir yarısı olduğu ve bunu sabah yapmanın daha iyi olacağı konusunda kendimi kandırıyorum. Aslında bunun nedeni, onu benim gömleğimle görmeyi, değiştirmesini önermeyecek kadar çok seviyor olmam.

"Şimdi yatacak mısın?" diye soruyor kupa elindeyken. Temkinli bir yudum alıyor ve o kocaman menekşe gözleri beni iğneliyor.

Ona gerçeği söyleyeceğime söz verdim ama başımı salladım. Yatağa gitmeliyim. Bu akşam onu daha fazla görmem onu kalbimde öylesine sağlamlaştıracak ki, yarın ayrıldıktan sonra zamanın sonuna kadar onu yontarak çıkaracağım. Ama bütün gece birlikte kalırsak, onu almak için baştan çıkarılacağım ve bu yüzden benimle oturmanın bir seçenek olduğunu düşünmesine izin veremem.

Kupayı daha sıkı kavlıyor.

"Senin odanda uyuyabilir miyim?" diye soruyor .

Yumruk yemiş gibi göğsüm sıkışıyor.

"Neden?"

Beyaz üst dişleri pembe alt dudaklarını yakalıyor ve sanki cevap oradaymış gibi sıcak çikolatasına bakıyor. "Başka biriyle daha iyi uyuyorum."

Yüz ifadem gök gürültüsüne dönmüş olmalı ki aceleyle ekledi: "Öyle değil. Sadece okulda hep aynı odayı paylaştım. Şimdi kendi evim var ama sadece birkaç aydır ve henüz alışamadım. Genelde televizyonu açık bırakırım, böylece kendimi... Ama buradaki yatak odasında televizyon yok. Ve ben... Ben... Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Yetişkin hayatımın ilk gecesi."

Göğsümdeki bu ağrı hiç mi? . "Sadece bir yatağım var."

"O zaman ben..." Aşırı uzun siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Senin yatağında mı uyuyacağım?"

Bu beni öldürecek. Ama Jeanette'i hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim.

"Evet."

Yüzü aydınlanıyor.

Nasıl uyuyacak . Birimiz de uyuyabilir. "Yatak odan nerede?"

Sözsüzce onu oraya götürdüm.

"Oh! Bu muhteşem!"

Gözlerinin rengi olan koyu menekşe mavisine boyanmış ve kitap raflarıyla kaplanmış. Kitapları ve maviyi seviyorsanız sanırım güzeldir.

"Atlayın, ben de size katılacağım," diye talimat verdim.

İtaat ediyor ve işte yine sikim kalkıyor, örtüleri geri çekip yatağımın yorganının altına girerken nabız gibi atıyor. Ben en kötüsüyüm. Yarı yaşımdaki bir kıza şehvet duyuyorum. Evet, daha önce parmaklarıma boşalmıştı ama cidden mi? Kendimi tutmam lazım. Ve sikimin etrafını değil, duşa gidip yapmak istediğim şey bu. Gerginliği azaltmak için.

Bunun yerine boxer' kadar soyunuyorum, üzerime bir tişört geçiriyorum, böylece aramızda bir tampon katman daha oluyor ve ışığı söndürüyorum. Ama onun beni izlediğini, çıplak göğsümü kocaman gözlerle süzdüğünü görmeden önce değil.

Ben uzanır uzanmaz yer değiştiriyor ve evet, bana sokuluyor. Ben korkunç bir mafya babasıyım ama o hiç korkmuyor. Kollarımı temkinli bir şekilde ona doluyorum, o da memnuniyetle iç çekiyor ve yemin ederim bir dakika içinde nefes alıp vermesi düzleşiyor ve uykuya dalıyor.

Brat.

Beni ereksiyon halinde ve her an patlayabilecek kadar onunla dolu bir kalple bıraktı.

Peki ya yarın? Kalbim kesinlikle küçük kırık parçalara ayrılacak. Çünkü her ne kadar şu anda kollarımda rahat, yumuşak ve uykulu olsa da, özgürlüğünü istiyor. Bunun için Londra'dan uzakta olması gerekiyor. Ve benden.

Gitmesine izin vermeliyim.

JEANETTE

Kitaplarla dolu, tanımadığım mavi bir odada tek başıma uyanıyorum ve çok önemli bir şeyin değiştiği hissine kapılıyorum. Muhtemelen ben. Sanırım Sebastian dün gelmemi sağladığında beni hücresel düzeyde değiştirdi. Vücudumda kalbimin pompaladığı sıvı bir parıltı dolaşıyor gibi hissediyorum.

Böyle olabileceğini bilmiyordum.

Gerçekten, haklı olarak, korkmalıyım. Onun yerine kendimi Güzel ve Çirkin'de gibi hissediyorum. Burası benim için yapılmış bir yatak odası ve her yer büyü. Benim bedenimde kıyafetlerle dolu açık bir bavul bulduğumda, bu his daha da artıyor.

Hemen ardından kızgınlık geldi.

Burada sihir yok. Sadece Sebastian Laurent.

Bunu o piç mi planladı? Tam benim zevkime göre, üzerime tam oturan kıyafetleri mi var?

Tüm bu kıyafetler mükemmel renklerde, güzel tarzlarda. Kendim için alabileceğimden daha lüks, ama bulanık bir fotoğraftan mavi elbiseleri sevdiğimi nasıl bildi? Neler olduğunu hemen açıklamalı. Evet, mavi elbiseyi beğendim.

Orgazm, evet, onun kollarında iyi uyudum. Ama beni yakalamak için plan yaptığı ortaya çıkınca bunların hiçbirisi bir şey ifade etmiyor.

Çantada bulduğum ilk giysileri sürüklüyorum: beyaz iç çamaşırı, bir kot pantolon ve güzel bir pamuklu üst.

Sebastian'ı yüzme havuzlu bir spor salonunda bulana kadar dört yatak odası, bir ofis, bir sinema odası, bir dinlenme odası, iki salon ve bir kütüphane bulmam gerekiyor. Koşu bandında, bronz teninde ter parlıyor, kulaklıkları takılı ve üstü kapalı.

Bakıyorum. Ve bakıyorum.

Onun vücudu... Ve benimkini...

Bazı erkeklerin soyut bir şekilde fit göründüğünü biliyorum. Filmler izledim ve bir ya da iki kez internete göz attım. Ama gerçek hayatta bir erkek görmenin alt bölgelerimde deprem etkisi yaratacağını hiç düşünmemiştim. Onu dün gece gördüm ama bu şekilde değil. Örtülmeden önce göğsünün kısa bir görüntüsü, sergilenen sırtıyla aynı şey değil, tüm dalgalanan kaslar ve yapışmak istediğim omuzlar... Hayal gücüm ayrıntıları sağlayamaz ve deneyimim kesinlikle yetersiz.

Sırtına dokunmak nasıl olurdu? Evet, terli ama -bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum- onu yalamak istiyorum. Sadece ona bakmaktan bile içim yapış yapış oldu, ya o güçlü vücudu alıp üzerimde tutsa, beni altına hapsetse...

"Jeanette?"

Çenemi kaldırıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında bir eğlence kıvrımı var. Koşu bandını yavaşlatıyor, paspaslamak için bir havlu alıyor -bu konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorma dürtüsünü yutmak zorundayım- ve sonra önümde durmadan önce bir tişört giyiyor.

"İyi misin?"

Onu bulmaya gelmemin bir sebebi olduğuna eminim. Erimeden önce ona kızgın olduğumdan oldukça eminim.

Gerçekten sinirlenmiş gibi.

"Kıyafetlerin uymasına sevindim," diye yorum yapıyor, birkaç saniye daha geçip beynim hala onun fiziksel olarak ne kadar güzel olduğuna takılıp kaldığında.

Evet! Evet! İşte ! Pike geri akıyor.

"Kıyafetlerin hazırды. Bunu planlamıştın. Ne oluyor Sebastian? Neden beni kaçırmayı planladın?"

"Seni kaçırmak niyetinde değildim." Ve o kadar iyi bir yalancı ki, kulağa samimi geliyor.

"Gerçek, Bay Laurent. Yoksa pazarlıklarınız sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu? Bu durumda..." Bir çıkış bulmak için dönüyorum. Ya da en azından kendimi atamayacağım bir pencere.

"Hayır." Bileğimi tutuyor ve bu sefer içgüdüsel olarak dönüp ayağına basıyorum ve elimin topuğunu burnuna doğrultuyorum. Çarpmaya milimetreler kala kolumu yakalıyor ve taşaklarına dizimi geçirmeye çalışırken öfkeyle homurdanıyorum ama o kaçıyor.

"Daha iyi." Gülümsüyor ve bu gülümseme gözlerine kadar ulaşıyor. "Başka birine de zarar verebilirdin."

"Seni incitmek istedim. Çünkü söylediklerine rağmen, Beni kaçıran sensin."

Hâlâ kollarımı tutuyor ve yine onu hissetmekten hoşlanmamam gerekiyor ama görünüşe göre uzuvlarım onu yarı çıplak ve terli görmekten vazgeçmemiş.

"Kahve içmeden önce hep böyle huysuz musun?" Köşedeki serbest ağırlıklarla şiddetli bir şey yapamadan beni bırakıyor ve uzaklaşıyor. Gerçi çoğunu kaldırabileceğimden bile şüpheliyim.

" ama. Önce kahve ve hediyeler, sonra açıklamalar."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve kuşkusuz nefis kokan kahveyi yapması sonsuza dek sürerken dişlerimi sıkıyorum.

"Bu senin için," diyor tezgâha yaslanırken ve ben de diğer taraftaki yerimden kahve fincanının üzerinden ona bakıyorum. Düşmanlar.

Düzgünce sarılmış kitap şeklindeki nesneyi elime alıyorum ve kâğıdı parmaklıyorum. Biri bana kitap vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Bana bir doğum günü hediyesi. Ona şüpheyile bakıyorum ama o gülümsüyor ve kahvesini yudumluyor.

Parmağımı kâğıdın kenarının altından geçiriyorum ve güzel, ciltli bir defteri dikkatlice açıyorum. İçindeki sayfalar lüks ve kalın. Boğazım tıkanıyor. Çok güzel.

"Teşekkür ederim."

"Bu tam olarak senin hediyen değil. Ön iç kapağını aç."

Dediğini yaptım ve bir dizi numara ve bir adres buldum. Ne?

"Bu senin adına açtığım bir banka hesabı. İçinde biraz para var. Para bu miktarın altına düştüğünde, onu tamamlayacağım."

"Ne gibi? Sonsuz bir dolum gibi mi? Her gün tüm parayı çekebileceğim ve sonunda bir ev ya da başka bir şey satın alabileceğim gibi mi?"

Kıkırdıyor. "Bir yıl sürmez. O kadar uzun sürmez."

"Bana para mı veriyorsun?"

"Sana bir güvenlik ağı veriyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Bu senin beni takip etme yöntemin." Bunun farkına varmak... Garip bir şekilde rahatlatıcı mı? Korkmam gerekirdi ama korkmuyorum.

Omuz silkiyor. "Eğer kullanmazsan, seni takip edemem. Defterde izleme yok. Ama hesabı kullanırsan, evet. Haberim olur."

Defteri bıraktım ve acımasızca başımı salladım. Bu hoşuma gitti mi? Belki. Biraz abartılı olsa da nazik bir jest. Yine de bunun beni rahatsız eden bir yanı var. "Demek bütün bunları planladın. Dediğim gibi."

"Buraya gelmemen gerekiyordu."

"Kaçırdığınız kişiler için başka bir yeriniz var."

Kıskanmıyorum. Kıskanmıyorum.

"Bitirmeme izin verecek misin meleşim?" Sözlerinde bir parça bıkkınlık .

Kahvemi somurtarak içiyorum.

"Fletcher ölene kadar güvende olmayacaksın ve o zaman bile babanın seni geri isteyeceğini düşünüyorum. Onca yıl uzakta, yeni bir isimle yaşamamanı seni koruması gerekiyordu. Seni tanınmaz hale getirecekti."

Omuz silkiyorum. "Öyleyim."

"Sokakta olsaydın olabilirdin. Ama sonra patronun ünlü oldu..." Bir oldu bitti hareketi yapıyor.

"Ben yaptım," diye itiraf ediyorum.

"Etkileyici." Başını sallıyor. "Ve aptalca."

"Bunun beni ilgi odağı haline getireceğini bilmiyordum! Çıktıysa ne olmuş yani? Uzun zaman oldu."

"Hey," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Etkilendiğimi söyledim. Ama aynadaki yansıman? Bunun gibi bir şey olacaktı. Eninde sonunda."

Bu konuda biraz hassas olabilirim. Hayatınız boyunca size aptal bir kız olduğunuzun söylenmesi bunu yapar. "Sanırım."

"Senin için güvenli bir ev hazırlattım. Yirmi bir yaşına gelmeden önce sana gidecek bir yer vermek niyetindeydim. Ama..." Kollarını kavuşturuyor. "Arkadaşlığınızın tadını çıkarırken kendimi biraz kaptırdım ve gece yarısına çok yakın olana kadar hızlıca bir şey yapamayacağımı açıklamadım. Sen de umduğum kadar işbirlikçi değildin."

"Daha iyi açıklasaydın daha anlayışlı olabilirdim," diye çıkışıyorum.

"Evet."

Hakkını vermeliyim ki o da kendi payına düşen suçu zarafetle kabul etti. Gerçek şu ki, ikimizin de dikkati ne kadar iyi anlaştığımıza ve aramızdaki çekime odaklanmıştı.

"O zaman güvenli ev ele geçirilmişti. Seni oraya gönderemezdim. Seni kaçırmayı planlamamıştım, sadece tehdidi ortadan kaldırıma kadar seni güvenli bir yere yerleştirecektim."

"Beş yılın vardı!" "Hayır, bir günüm vardı."

Beni aynada gösteren fotoğraf. Dün çekilmişti. Lanet olsun. O haklı.

"Ondan önce planım senin hayatını yaşamana izin vermek ve herhangi bir belaya karşı gözümü dört açmaktı. Baban ve Fletcher'ın seni yakalamak istediklerini biliyordum ama o keçi videosundan önce nerede olduğun hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

"Oğlak," diye mırıldandım.

"Evet, o. Doğum gününden önce tüm aileni ve Fletcher'ı öldürmeyi denedim ama bu fikrin biraz daha uzun sürecek bazı lojistik sorunları olduğu ortaya çıktı," diyor tarafsız bir şekilde, sanki akşam yemeği için pizza sipariş etmeyi tartışıyormuş gibi. "Dolayısıyla..."

"Kaçırılma."

"Seni tehlikeden uzaklaştırma planı," diye nazikçe düzeltiyor.

Normal bir insan, bir adamın onu korumak için insanları öldürmesi fikrinden en azından biraz dehşete düşerdi... Görünüşe göre düşündüğüm kadar normal değilmişim. Çünkü insanların ölmemesini tercih etsem de Sebastian'ın beni korumak için korkunç şeyler yapabileceğini söylemesi tüylerimi diken diken ediyor. Devasa, ölümcül ve korkutucu biri ve gücünü benimle ilgilenmek için acımasızca kullanıyor.

"Kaçırılmış gibi hissettim," diye homurdanıyorum. Muhtemelen daha fazla kahveye ihtiyacım var.

"Bu geri bildirimi başka bir zaman için aklımda tutacağım." Eğlence gözlerini gümüşe çeviriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kadınları çalmayı alışkanlık haline getiriyorsun." Onun başka birini çalması düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ben... Onun varsayımsal kurbanlarını kısıkanıyorum.

Şimdi düpedüz gülümsüyor. "Sadece sen. Ve sana çok iyi davranacağım."

"Beni besler misin?" Çünkü dün akşam yemeğinden beri bir şey yemedim ve olanlardan sonra çok açım.

"Sana kahvaltı hazırlayacağım meleğim." Dikkatini buzdolabından malzeme çıkarmaya veriyor ve birkaç dakika sonra dirseğime bir fincan çay koyuyor.

"Ne pişiriyorsun?" istediğim soru bu değil ama reddedilmekten korktuğum için nedenini soramıyorum.

dün gece beni orgazm ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

"Benim spesiyalitem, tam İngiliz kahvaltısı."

"Uzmanlık alanınız bu mu?" Nedense onun için çok basit görünüyor, ama ellerimde dumanı tüten çay bardağının sıcaklığı rahatlatıcı. Onun gibi bir paradoks.

"Uh huh. Sana bir sır vereceğim."

"Bana tüm sırlarını anlatacaksın, söz vermiştin." Dün gece yatakta benimle seks yapma fırsatını neden değerlendirmediyi ya da en azından benim bu iyiliğe karşılık vermem dahil.

"Evet. Ama bunu istemeyi bilemezsin. Kahvaltı, nasıl pişirileceğini bildiğim tek öğündür. Bu yüzden benim uzmanlık alanım."

Sessizce çalışmasını izliyorum. Yemek yapamadığını söylüyor ama her yerde olduğu gibi mutfakta da kontrolü elinde tutuyor. Vücudumu bir enstrüman gibi çalarken de, beni tehdit eden bir adamı soğukkanlılıkla öldürürken de, domatesleri pırıl pırıl bir bıçakla doğrarken de elleri maharetli ve bilgili. Yardım edip edemeyeceğimi sorduğumda keskin bir "hayır" cevabı veriyor.

Koku ilahi. Yemeği önüme koyduğunda ağızım pastırmanın yağlı tadı ve havasız-tatlı karbonhidratlar yüzünden sulanıyor.

"Bu çok büyük. Bir hafta yetecek kadar yemek var." Kızarmış yumurta, sosis, domuz pastırması, mantar, domates, kuru fasulye ve mücver tabağı kaplıyor. Yanında kızarmış ekmek var ve çay bardağımı yenisiyle değiştiriyor.

"Enerjini yüksek tutmalısın."

"Yani kaçabilir miyim?" Bir parça sıcak tereyağlı tostı ısıyorum ve ne kadar güzel olduğunu görünce neredeyse inleyeceğim.

"Derslerimiz için." Gözlerinde okuyamadığım kadar kısa bir duygu titreşimi var. "Sana kendini savunmayı öğretmem için bütün günümüz var."

Onun tabağında benimkinin iki katı yemek var, ama o istikrarlı ve ölçülü bir dikkatle yiyor.

"Ve tüm sorularıma cevap ver." Bu soruyu düşündüm. Neden bana tekrar dokunmak istemiyor? Ben onun esiriyim. Ne isterse yapabilirdi.

"Senin için her zaman cevap vereceğim meleğim."

Soracak kadar cesur değilim, bu yüzden neden onun tutsağı olduğum gibi daha kolay -kolay mı?!- bir konuya kayıyorum.

"Eğer buradaysanız, bunu şu anda Carter ve Fletcher'ın liderlerinden... kurtulmadığınız anlamına mı alıyorum?" Babam ve eski kocam demeye dilim varmıyor.

"Planlar yapılıyor." Yemeğini bitirdi ve arkasına yaslanıp beni izlemeye başladı.

"Oh." Yani sonsuza kadar burada sıkışıp kalmayacağım. Bu... İyi, değil mi?

"Neden? Hayatlarını bağışlamamı mı istiyorsun?"

Onlardan herhangi biri için ne kadar az şey ifade ettiğimi düşünüyorum. Ama kesinlikle daha iyi olmalıydım...

"Senin merhametini hak etmiyorlar meleğim. İncittikleri tek kız sen değilsin."

"Ama..."

"Eğer yaşamalarını tercih ediyorsanız, ne ayarlanabileceğine bakarım." Sanki bu bir tavizmiş gibi söylüyor. Sanki ben müdahale etmezsem doğranmış etten farkları kalmayacakmış gibi.

"Ben karar verebilir miyim?" Başka bir hediye. Yoksa başka bir iyilik mi? Bir zamanlar benim üzerimde söz sahibi olan ve beni satmayı seçen kişiler üzerinde yaşam ya da ölüm gücüne sahip olmak biraz heyecan verici. Bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yanlış ama yine de... Sebastian'la olan her şey gibi, bu da doğru. Onun tutsağı olmama rağmen kontrolü bana devrediyor.

Başını eğiyor. "Evet. Ama karşılığında senden bir şey isteyeceğim."

SEBASTIAN

"Ne istiyorsun?" Gözlerinde soruların yanı sıra bir miktar beklenti de var, ama artık ihtiyatlı değil.

İtiraf etmek cazip geliyor.

Tek bir kelimeyle hayranlığımın derinliğini ortaya çıkarabilirdim. Ve belki de bana bir günlüğüne ya da bir geceliğine vücudunu verirdi. Sanırım ifadesindeki merak onu ele geçirebilir ve masumiyetini çalmama izin verebilir. Çok isterim. Sikim, içindeki kanın her zonklayışında onu almamı istiyor. Evet, onu serbest bırakmak istiyorum ve bunu yapmak ruhumu rahatlatıyor. Bize katılması daha da tatlı olurdu. Hem benim hem de onun zevki için onu okşamak, etrafımda sıkılaşmasını ve sikime boşalmasını sağlamak.

Ama onun sevgisi için pazarlık yapmayacağım. Sadece özgürce ve sonsuza dek istiyorum.

Basit dürtülerimin beni mahvetmesine ya da ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Eğer ona sahip olursam, o benim olacak. Ama o özgürlüğü seçmeyi hak ediyor. Ne kadar istesem de onu benimle birlikte olmaya zorlamayacağım. Bekâretini alacak kadar piçim; onun haberi olmadan onu kendim için çalacak kadar ahlaksız değilim.

Onun benim olduğu hissine engel olamıyorum ama karar vermesine izin verebilirim, en azından şimdilik onu tehlikeden uzak tutabilirim.

"Ya onlar ölene ya da ben size yeni bir güvenli ev bulana kadar buradan ayrılmayın," diyorum.

"Kalmamı mı istiyorsun?"

Her zaman. Sonsuza kadar. Onu yanımda ve yatağında istiyorum. "Sadece sen güvende olana kadar."

Benimle daha güvende olur.

O güven dolu mavi gözler uzun kirpiklerinin altından dışarı bakıyor. Bana ne zaman bu kadar güvenmeye başladı? Bıçağını ve çatalını bırakıp parmak uçlarıyla tezgâhın üzerinde bir desen çiziyor, beyaz dişlerini pembe alt dudağına bastırarak düşünüyor.

"Ama ben liderlere ne olacağına karar verene kadar beni güvende tutamayacaksınız?"

Başımı salladım. "Kararını verdin mi?"

Ağzı buruşuyor. "Hayır, bilmiyorum... Doğru yolun ne olduğundan emin değilim."

"Bu çok büyük bir sorumluluk." Bilmem gerekirdi. Bu kararları her gün veriyorum. Bir rakip, bir misilleme, bir düşman. Hepsinin hayatı avucumun içinde. Jeanette'i mutlu edecek ve ona zarar vermek isteyenlerden uzak tutacak her şey benim için çok önemli, bu yüzden Carter ve Fletcher'ların yaşamasına izin vermeyi düşünmedim bile. Ama daha önce omuzlarında böyle bir yük yoktu. Bunu gerçekten istiyor mu? "Eğer elini kana bulamak istemiyorsan, ne olduğunu bilmeden seni yeni bir güvenli eve göndereceğim. Başta kararlaştırdığımız gibi gece yarısı gidebilirsin."

Bu onun bakışlarını benimkilere çevirmesine neden oldu. "Hayır! Eğer izin verirseniz, bir karar vermek istiyorum. Ben kararımı verene kadar güvenli evi ve... Kalıcı çözümü... erteleyebilir misin?"

"Evet." Bu konuyu ciddiyetle düşünmesi iyi bir şey. Ve kararsızlığından dolayı mutlu olmak için başka bir neden daha var.

Kaçmak mı yoksa kan mı istediğinden emin olamadığı her saat benimle kalıyor. "İhtiyacın olan tüm zamana sahipsin."

Gizli bir gülümseme gözlerini aydınlatıyor, o kadar ince ki onu benim kadar sıkı incelemeyen biri bunu fark edemez.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordum.

"Seçme şansım var mı?" diye alay ediyor.

"Tutsağımı memnun etmeyi amaçlıyorum." Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Savunma üzerine daha fazla ders." Çenesi yukarı kalkıyor.

"Tamam." Onu kendim koruma fikri hoşuma gidiyor elbette. Ama ihtiyacı olan şey kendini savunmaksa, bunu ben sağlayacağım. "En iyi iki güvencenin ne olduğunu biliyor musun?"

Düşünürken gözlerini kısıyor. "Bir silah. Ve bir bıçak."

Gülüyorum, elimde değil. O gerçek bir masum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor ve bu çok sevimli. Huysuz bir kedi yavrusu gibi. Onu kucağıma almak ve zarif kaşlarının arasındaki büzüşmeyi öpmek istiyorum.

"İçgüdü. Omurganızdaki ve zihninizin arkasındaki o karıncalanma. Vücudunuzun bir şeylerin yanlış olduğuna dair sahip olduğu bilgi. Bu sizin tehlikeye karşı en iyi kalkanınızdır." O karıncalanmayı hissetmek ve dünyadan temizleyeceğim cahil kıçların beklentisiyle gülümsemek benim için çok iyi. Ama onun tedbirli olmasını istiyorum. O bir düzine Fabergé yumurtasından daha değerli. Paha biçilemez ve yeri doldurulamaz.

Alnı kırışıyor ve ben uzanıp çizgileri okşayarak uzaklaştırıyorum. "Burada olduğun sürece seninle ilgileneceğim. Ve ondan sonra, senin sözlerin, güzel kız. Zekân ve kavrayışın. Onu konuşturmaya devam et."

"Bu konuda hiç iyi olmadım." Üstünün etekleriyle oynarken bacaklarını çaprazlayıp açarak bakışlarımı üzerine çekiyor. Uzun, ince ve biraz da tay gibi. Sanki hala nasıl çalıştıklarını ve kalçalarının birbirine sürtünmesinin bir erkeği nasıl etkileyebileceğini öğreniyor. "Konuşurken yani. Hep yanlış şeyler söylüyorum ve insanlar beni yanlış anlıyor."

"Ben de," diye itiraf ediyorum düşünmeden. Tüm düşüncelerim onun güzel baldırlarında.

"Büyük mafya patronu yanlış anlaşılıyor." Başını eğiyor ve bakışlarını üzerimde gezdiriyor. Birden her şeyi görebiliyor olmasından korkuyorum, benim onun için ne kadar bitmiş olduğum da dahil. "Korkunç ve acımasısın. Dün bir adamı gözünü kırpmadan öldürdün."

Ağzımı açıp omzundan vurulduğunu, öldürmek için değil etkisiz hale getirmek için vurulduğunu söyledim ve yardımcıma temizlemesini söyledim. Linda mümkünse hayat kurtarmayı bilir. Ama Jeanette devam etti. "Sen playboy kralısın. Sen acımasız bir iş adamısın. Şık takım elbiseli, pahalı içkiler içen ve Londra'nın en prestijli adresinde on katlı bir penthouse süiti olan bir klişe."

Başımı salladım, ama dürüst olmak gerekirse biraz hayal kırıklığına uğradım. Evet, ben bunların hepsiyim.

"Ama sanırım yanlış anlaşıldınız. Çünkü aynı zamanda naziksınız ve sonuçları ne olursa olsun doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapıyorsunuz. İhtiyacın olmamasına ve sana yapmamayı söylememe rağmen benimle ilgilendin ve bir kız için mafya ittifakın içinde bir savaş başlattın."

"Sen sadece bir kız çocuğu değilsin," diye mırıldandım.

"Çalışkansınız - dün gece dizüstü bilgisayarınızın açık olduğunu görmediğimi sanmayın - ve çalışanlarınıza göz kulak oluyorsunuz. Kolunuzda aynı kadınla asla iki kez görülmezsiniz, bu da umutları acımasızca yükseltmediğiniz anlamına gelir. Ve bence..." Duraklıyor ve dudaklarını yalıyor. Muhtemelen sinirlerine işaret eden kurnazca bir hareket ama sırtımdan aşağıya sızıyor. "Sanırım yalnızsın."

Ciğerlerim çöküyor. Kalbim de öyle. İç organlarımın her biri aletleri yere atıyor ve "seni yakaladı patron" diyerek omuz silkiyor. Yetişkinler olarak birlikte geçirdiğimiz tam bir gün bile yok ve sanki sadece düşüncelerimde değil, düşüncelerimi de seçebiliyor.

Bütün bunları nereden biliyor?

"Görünüşe göre senin tarafından yanlış anlaşılmamışım."
Bu kız doğrudan ruhumu görüyor.

"Birini tanımak için biri gerekir," diye mırıldanıyor ve aniden utanarak başka tarafa bakıyor.

Onu sevecek ve cesaretlendirecek bir ailesi yok, herkesten saklamak zorunda olduğu travmatik bir geçmişi var ve özel bir okulda okuyor. Onun da neden yalnız olduğunu anlayabiliyorum. Onu tanıyan ve ona sonsuz değer veren birine ihtiyacı var. Onu bu dünyadan siyah görünen en uzak yıldızlara kadar seven ve tekrar geri dönen birine.

Benim gibi.

Ve bu özen, şu anda onu daha fazla zorlamamak anlamına geliyor. "Çok anlayışlısın. Biraz daha pratik senaryolar denemeye ne dersiniz? Sadece nefsi müdafaa" diye ekliyorum.

Başını kaldırıp yumuşak bir "Tamam" ile onayladığında gözlerinde minnettarlık parlıyor.

Spor salonuna döndüğümüzde, ciddi olacağımıza dair zımni bir anlaşma var. Onu tekrar tekrar, farklı açılardan ve çeşitli şekillerde yakaladığımda vücudumun onunkine verdiği tepkiyi görmezden gelerek saatlerimi harcıyorum ve sonunda birkaç vuruş yapmayı başardığında yüzüm buruşurken onu tebrik ediyorum. Ona nefes alışımı nasıl dinleyeceğini ve hangi yöne hamle yapacağını nasıl tahmin edeceğini öğretiyorum. Çok zeki ve bir ya da iki denemeden sonra her şeyi kavlıyor.

Sonunda, yaylı kauçuk paspasın üzerine düşüyor ve inliyor. Üstü biraz yukarı kalkıyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum.

"Bittim ben."

"Benim yatağında olmanın yanında bu hiçbir şeydi," diyorum nefesimin altında. Ancak onun fark edemeyeceği kadar alçak sesle değil. Canlandı.

"Otur benimle." Yanındaki boşluğu okşarken yüzünde seksi ve heyecanlı bir gülümseme beliriyor.

"Jeanette," diye uyarıyorum, ama uzun uzuvlarımı uygun bir mesafede yer minderlerinin üzerine katlarken dizlerim gıcırıyor.

"Peki ya bu açıdan," diye cıvıldıyor sahte bir masumiyetle. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

bana doğru kayıyor. "Yerde hiç pratik yapmadık. Ya da yatakta olsaydım?"

"Bir erkekle yerde yatmayacaksın. Ve kesinlikle yatakta da olmayacaksın." Bu niyet ettiğimden daha çok bir kararname gibi çıktı, ama uyarılmamı elastik kadar sıkı ve gergin bir tasma üzerinde tutmak zorunda kaldım ve beni test ederse kırılmayacağıma söz veremem.

"Hassas bölgelerden yararlanmamızı söylemiştin." Elini aşağı doğru uzatırken çekingen davranıyor. Nefesimi tutuyorum, buna bir son vermemi gerektiren sayısız nedeni düşünemiyor, hissedemiyor ya da mantıklı bulamıyorum.

Bu kıza olan arzum içimi dışıma çıkardı. Beni, onu kaçırıp kendisi için isteyen bir canavara dönüştürdü.

"Ya..." Dizlerinin üzerinde daha da yaklaşıyor. Saç örgüsünden omuzlarına dökülen saçlarıyla hayallerimi gerçeğe dönüştürüyor. Küçük elleri şortumun kemerini kavriyor ve şortumu aşağı çekip taş gibi ereksiyonumu ortaya çıkarırken ağzı bir nefesle açılıyor.

Bir an için koca sikime bakıp kaçacağına ikna oluyorum. Ama öfkeyle kızarmasına rağmen geri adım atmıyor. Benim cesur kızım.

"Hassas görünüyor. Bu damar..." Boyumdan aşağı tüy gibi hafif bir iz bırakıyor.

Onu durdurmalıyım. Şortumu yukarı çekmeli ve yaptığımız şeye geri dönmeliyim. Ama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bu seninle savaşmanın etkili bir yolu olur mu?" diyor alaycı bir şekilde, ama ben daha cevap veremedim dudakları sikimi kaplıyor. İlk başta çekingen bir şekilde, nasıl ilerleyeceğimden emin değilim, ama onun ılık ıslak ağzının hissi beni hareket edemez hale getirdi.

"Beni etkisiz hale getirmekten," diye inledim. "Geçici olarak."

Sikimin başını öpüyor, dudakları dölleriyle parlıyor.

Başka bir adam fısıldıyor, "Ağzına al." Ben değil. Ben teşvik etmem bu ne zaman ben biliyorum sadece

ona olan takıntımı arttırıyor.

Beni emiyor ve kalçalarım istemsizce sarsılıyor. Islak dudaklarının hissiyle çıldırıyorum.

"Ama bu iyi bir numara değil." Devam etmesini isteyen içimdeki tüm içgüdülere rağmen bu tavsiyeyi homurdanarak söylüyorum.

"Mmm?" Sorgulayıcı sesi aletimin hassas ucunda uğulduyor ve o anda boşalmamak için elimden gelen tek şey bu.

"Bu işte çok ama çok iyi olacağından şüpheleniyorum. Eğer amacın kaçmaksa, bu bir felaket olur. Gitmene asla izin vermeyebilirim." Bir uyarı ve bir söz, ama kadın memnuniyetle mırıldanıyor. "Ve eğer bunu benden başka bir erkek üzerinde denersen onu öldürmek zorunda kalırım."

Bu onu sessiz kahkahalarla titretiyor ama sikimin üzerinde hareket etmeyi bırakmıyor.

"Şaka değil," diye bağırdım. Jeanette bana ait. Hiçbir şey beni onu korumaktan alıkoyamaz. Evrende ona sahip çıkmamı engelleyecek tek güç kendisidir. Beni terk edebilir, teklif ettiğim güvenli evi kabul edebilir ve ben bir kabuk adam olurum, yarım bir insan, boş ve ölü. Ama yine de ona göz kulak olurum ve içi boş ama yaşamı sürdüren devasa bir meşe ağacı gibi görevimi yaparım. Benim için önemli olan tek bir şey var ve onu mutlu etmek için gereken buysa bu şehri yerle bir edebilirim.

Menekşe rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda merakla doluyor. Ağzıyla sikimi okşarken bacaklarını oynatıyor, birbirine bastırıyor ve kalçalarını çeviriyor. Ve sanırım... Kahretsin ama sanırım bu onu tahrik ediyor.

Ama bir parçam bunu tersine çevirmek ve bacaklarının arasındaki acıyı tatmin etmek için çaresiz olsa da, çıkardığı küçük sesler ve sikimin üzerinde sallanmasının ritmi bir uyuşturucu gibi. Ona teslim oluyorum. Arkama ve parlak dudaklarının beni içine alışını izliyorum.

Kabul edemeyeceğim kadar çok kez elime mastürbasyon yaparken bunu hayal ettim, ama gerçek daha da iyi. Aynı derecede pis, ama aynı yürek burkucu derecede hassas. Saçları

İç uyluğumu gıdıklıyor ve bunu daha önce yapmamış olabilir ama bu onun çekiciliğinin bir parçası. Dişlerini tamamen kapatmayı bilmiyor ve bunu hayal gücümün yaratabileceğinden daha fazlası yapan küçük hisler. Saçının fırçalanması. Beni yakalarken ara sıra hafif bir acı hissetmesi zevki daha da artırıyor. Ve onun da bundan zevk alma şekli, beni öldüren şey bu. Çakıllı meme uçları üstünden görünüyor.

Her ayrıntıyı saklıyorum. Gözlerimi kapatıp sadece hissetmiyorum. Onu yoğun bir şekilde gözlemliyorum. Şu an için tek düşüncem o. Ben onun esiriyim, gözetmeniyim, muhafızıyım. Yaptığı hiçbir şey benim gözümünden kaçmayacak.

Başının arkasını tutmamak ya da parmaklarımı saçlarına dolamamak için tüm gücümü harcıyorum. Başka bir zaman, kendime söz veriyorum, bunun bozacağım bir söz olduğunu bilsem bile. Biraz şiddet uygulamak ve ağzını sıkmek isterdim ama keşfi çok tatlı. Beni emmesine izin verdim. Ne de olsa ona kendini savunmayı öğretmemin amacı buydu, böylece kendini güçlü hissedebilecekti. Ona baktığımda, bunu kürek dolusu görebiliyorum. Aklımı kaçırdığımı biliyor ve teslimiyetimin her saniyesinden zevk alıyor.

Ve her ne kadar bunu uzatmak istesem de, hayatımın geri kalanını Jeanette dizlerimin arasında diz çökmüş, sikim ağzındayken geçirmek istesem de, gün geceye dönerken, bunun tehdit edici ve kaçınılmaz olduğunu hissediyorum.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu.

Ve fingirdek, yemin ederim gülümsüyor. Gözleri parlıyor ve ben onun güç hissinden hoşlandığını düşünürken, onun bundan zevk aldığını görüyorum.

Tecrübesiz bakımları beni orgazma sürüklerken bile gözlerimi kapatmıyorum. Onun her küçük ifadesini izlemeye devam ediyorum. Jeanette Capelle'e sahip olacak kadar şanslı olduğum ve onun ruhumu aldığı bu günün bir saniyesini bile asla unutmayacağım.

Tohumum boğazının arkasına çarpıp ağzına dolduğu anda şaşkınlığını görüyorum. Neredeyse onun tarafından çözülüyorum

Beni tadarken yavaşça gülümsüyor ve sonra her damlayı yutuyor. Bunu yaparken kendini yaramaz hissediyor, ama ben de öyle. Kızımı böyle kirletiyorum.

Aletimin seğirmesi ve zonklaması durmadan önce, uzanıp onu hafif kollarının altından tutuyorum ve onu öpmek için vücuduma sürüklüyorum. Aletim kıyafetlerimizin arasında müstehcen bir şekilde bastırılıyor ve her zaman istediğim gibi parmaklarımı saçlarına geçirip ağızlarımızı birbirine bastırırken içimde erimeden önce alarmla sertleşiyor.

Tatlı bir öpücük. İlk gerçek öpücüğümüz. Yaptığımız şeyin yoğunluğundan sonra nazik ve narin. Onun bal ve gül kokusunu içime çekiyorum ve yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim tüm kelimeleri öpücüğümle ona anlatmaya çalışıyorum.

Seni seviyorum.

Gitmene izin
veremem. Sen
benimsin.

Sonra onu sırtüstü çevirip vücudundan aşağı kayarken sıkıca tutuyorum. Aramızdaki anlayış o kadar saf ki, ne yapacağımı biliyor. Kot pantolonundan ve külotundan sıyrılıyor ve bacaklarını açtığında ellerimle dizlerini birbirinden ayırıyorum, üzerine düşüyorum.

Hiç numara yok. Onu açıktan ölüyormuşum gibi yalıyorum. Yeni boşalmış olabilirim ama ona olan ihtiyacım azalmadı. Dilimin altında titremesinin peşinde acımasızca koşuyorum. Ziyafet çekiyorum ve ona kolay davranmıyorum. Parmaklarımı kullanıyorum, onları pasajına doğru kıvırıyorum ve onları içeri ve dışarı pistonluyorum. Sırılsıklam, ihtiyaçtan damlıyor ve durmadan itiyorum, o küçük tomurcuğa sert ve daha sert, inlemelerini ve çığlıklarını dinliyorum. Titremeye başladığında kolumu leğen kemiğinin üzerine dolayarak onu tutuyorum. Onu boğacağım zevkin bir parçasından bile kaçmasına izin vermeyeceğim.

Uzun sürmüyor ve parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissettiğimde göğsüm memnuniyetle genişliyor.

içine sokuyorum. Bunun onun için bir ilk olduğunu düşündüğümde tekrar sertleşiyorum.

Daha sonra onu banyoma götürüyorum. İkimiz de sabunlu, temiz ve ıslak sıcak suyun altındayken, ağızla göğüslerine tapınmaktan ve parmaklarımla onu tekrar boşaltmaktan başka bir şey yapmamak çok büyük bir çaba gerektiriyor. Acıdan sertleşmiş sikimin kükremesi de su kadar amansız.

Görmezden geliyorum. Meraklı gözlerle ereksiyonuma baksa da elini üzerimden çektiğimde itiraz etmiyor. Ama bana çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi bakıyor. Kendimi kaybedip amına girmeyi talep edene kadar kaç kez onunla boşalmaya dayanabileceğimi bilmiyorum. Ya da sadece alacağım.

Onu besliyorum - neyse ki muhteşem hizmetçim buzdolabında bol miktarda yemek bıraktı. Jeanette bulduğu her şeyi beğeniyor ve on dakika boyunca iki favorisi arasında kararsız kalıyor. Terazi burcu olduğunu söylüyor. Ben de ona Koç burcu olduğunu ve ikisine de sahip olması gerektiğini söylüyorum, o da gülüyor. O karar verirken ellerim kalçalarında, arkasında duruyorum.

Ona vermesi gereken diğer kararı hatırlatmıyorum. Eğer iki öğle yemeği seçeneği zamanının çoğunu alıyorsa, yaşayan, nefes alan insanların kaderi hakkında nasıl karar verecek?

Öğleden sonra için bir film seçiyoruz ve en sevdiği koltukmuşum gibi kanepede bana sarılıyor. Ağır romantizm içeren bir gerilim filmi ve ekranda bir silah olduğunda filmi durduruyorum ve emniyeti nasıl çıkaracağını ve ateşlendiğinde nasıl bir geri tepme olacağını anlatıyorum. Ona söz verdiğim öğretmen rolünün devam ettiğinin bir göstergesi.

Bir süre sessiz kaldı. Bunun bizim için normal bir hafta sonu olduğu konusunda kendimi kandırmak çok kolay. Yaptığımız şey bu, o ve ben. Birbirimize orgazm yaşatır ve çiftleşmiş bir çift gibi birbirimize yapışırız.

İstediği gerçekleri ve tehditleri savuşturmaya yönelik yardımı unuttuğunu varsayıyorum. Ta ki filmdeki bir sahnenin ona okulunu hatırlattığını söyleyene kadar... Ben de evet, İsviçre'ye benziyor diye cevap verince aniden doğrulup kumandayı kapıyor ve ekran kararıyor.

Kaşları birbirine çarpıyor.

"İsviçre'de okula gittiğimi nereden biliyorsun? Ben kayıp prensesim."

JEANETTE

Kaşlarını çatıyor. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

Hayal kırıklığıyla midem bulandı. Bana bir çocuk gibi değil de doğruları söyleyeceği konusunda ona güvenebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Şimdi," diye bağıryorum. Fazla zaman kalmadı. Gece yarısı pazarlık ettiğimiz gün dolacak ve düşmanlarına ne yapacağına dair kararımı ona söylediğim anda gitmekte özgür olacağım.

Ne gariptir ki, bunu yapmak, hatta düşünmek bile imkansız bir seçim olarak görüyorum.

"Seni hiç

kaybetmedim."

Şaşkınlıkla göz

kırpıyorum.

"Nerede olduğunu hep biliyordum. Benim için asla kaybolmadın."

"Ne?" Bunun beni korkutması gerekirdi ama onun yerine sözleri sırtıma sıcak bir koltuk gibi yayıldı. Her yanıma saran, güvenli ve korunaklı bir koltuk.

Hiç kaybolmadım.

Bu rahatlık mantıksız. O zamanki hislerimi değiştiremez: yalnızlık. Beni nasıl kullandıklarını fark ettiğimde tüm arkadaşlarım ve ailem tarafından ihanete uğradım. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

hissediyorum. "Polis bana nerede olduğumu kimsenin bilmediğini ve koruyucu gözaltı için bir fon olduğunu söyledi."

"Vardı." Elini daire içine alıyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Ben sağladım."

"Nasıl?" Bunu anlayamıyorum. "Ne zaman başladı? Aslında hayır. Tüm yol boyunca. Bana tam olarak ne olduğunu anlat..." Uyuşturulduktan sonra.

"Bunu gerçekten hatırlamak istiyor musun? Hiç hoş değil meleşim."

Başımı sallıyorum. Şimdiye kadar bildiğim tek şey, düzgün akmayan bir video gibi bulanıktı.

"Ben duyduğumda sen çoktan evlenmiştin. Fletcher yerleşkesine vardım. Beni gördüğüne memnun olmadığını ve bir anlaşmazlık olduğunu söylemem yeterli. Sen baygın olmana rağmen düğün gecesini yaşamaya niyetliydi. Bunun olmasına izin veremezdim. Seni zorla çıkarmak zorunda kaldım ve her iki taraftan da birkaç kişi o gece eve gelemedi. Seni hastaneye götürdüm ve polisi aramalarını söyledim."

O yaptı. Hiç bilmiyordum. Bunca yıl, korkunç bir kâbustan uyandım ama beni kimin çıkardığını asla bilemedim. Ve o Sebastian'dı.

"O zaman senin feshini ben organize ettim. Eğitimini. Korunmanı. Ve her yıl seninle ilgili bir güncelleme aldım. Doğum gününde."

O zamandan beri beni izliyor. Üzgün olduğum ve kimsemin olmadığı tüm o günlerde beni izliyordu.

Ama o benim hayatımda olabilirdi.

"Neden benimle iletişime geçmedin? Her doğum gününde mi? Bir kart gönderebilirdin," diyorum sahte bir hafiflikle.

"Bunu hoş karşılar mıydınız?"

Düşünüyorum. Benden alınan her şeyin bir hatırlatıcısı mı? "Hayır. Ama yine de. İstemedin mi?"

Tereddüt ediyor.

"Yalan yok," diye

ekliyorum. "Evet

ve hayır."

"Terazi burcu olan benim, her şeyi sürekli tartıyorum, sen değil." Ellerimi hayal kırıklığı içinde boynunu kavrayacakmış gibi açtım. "Yine de seni boğabilirim."

Dün geceki konuşmamızı hatırlayarak gülümsüyor, ama dünyanın yükü sırtındaymış gibi nefes alıyor.

"On yedinci doğum gününde midem bulanıyordu. İçten ve dıştan ölü gibiydin. Seni kalıcı olarak mahvettiğimizi düşündüm. Seninle temas kurmak istemedim." Sözcükleri dökülüyor, hızlı, korkusuz ve bir çaydanlıktan dökülen kaynar su gibi gerçek. "On sekiz yaşındayken biraz daha iyiydin. Sana sarılmak ve küçük kız kardeşimmişsin gibi saçlarını okşamak istiyordum."

Aileden biriymişiz gibi. Keşke bilseydim. O yıllar... Tanıdığım her şeyi geride bırakmış ve insanları anlamakta zorlanmıştım. Tamamen terk edildiğimi sanmıştım. Ama terk edilmemiştim. Ben gökyüzüne bakarken o bir raporda ipucu aramıştı.

"On dokuz. Mutlu görünüyordun. Çok sevinmiştim. O fotoğrafa ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Hayatta kalmıştın. Seni düşündüğüm kadar kötü hayal kırıklığına uğratmamıştım. O yıl boyunca çerçeveletip masamda sakladım. Saçını boyamayı öğrenmiştin ve güzel görünüyordu. Okuldan pekiyi alacağını görmüştüm. Hâlâ o üniformayı giyyordun ama daha önce görmediğim bir özgüvenin vardı. Ve bunu başardığın için seninle gurur duyuyordum.

"O zaman yirmi." Yutkunuyor. "Kendine güvenen biriydin. Okul üniforması giymediğin ilk fotoğrafın. Soluk mavi bir yazlık elbise giymiştin."

Hatırlıyorum. Bu benim favorimdi ve sürekli giyerdim.

Omuz silkiyor. "Boynuna kadar iliklenmiş bir bluz ve şekilsiz bir ceketten çok farklıydı. Kadınlığın zirvesindeydin. Ve ben... ben bir erkeğin dürtüleriyle karşılık verdim. Seni gördüm ve yandım. İstedim. Arzuladım.

"Ve hiçbir şüpheye yer bırakmadan, sana asla sahip olamayacağımı biliyordum. Seni bu hayata geri sürükleyemeyeceğimi.

kaçmıştın. Bir yıl önceki tatlı fotoğrafını kaldırdım. Ona bakıp da şimdi nasıl görüldüğünü hayal etmemek için kendime güvenemezdim. Ve benim olman için ruhumun derinliklerinde duyduğum özleme teslim olmamak için kendime güvenemedim."

Bir sessizlik var.

Playboy bekar Sebastian Laurent hakkındaki gazete yazılarını düşünüyorum. Onun kocam, koruyucum, yoldaşım ve sevgilim olmasını nasıl arzuladığımı düşünüyorum. Karşılıklı olduğunu bilseydim nasıl hissederdim?

Heyecanlı. Umutlu. Kapana kısılmanın kaçınılmazlığından kaçma ihtiyacı gibi garip bir his yerine dört gözle bekleyeceğim koca bir hayatla, geleceğin neler sakladığını bilmek için çaresiz ve kendimi, durumumu ve kaderimi anlamaya çalışmak için milyarlarca ışık yılı uzaktaki gaz topları da dahil olmak üzere her şeyi kullanmaya istekli.

"Hala... Bunu istiyor musun?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Ben mi?"

Gözleri sert bir şekilde parlak, tıpkı bir dağ buzulundaki öğle güneşine bakmak gibi - tüm ısı ve ışık vücudumun her santimetresine yansıyor. Daha önce hiç kimse bana Sebastian'ın baktığı gibi bakmamıştı. Bu yoğunluk hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Daha fazla."

Çömelmış, saldırmaya hazır bir jaguar gibi ama itirafından sonra ilk hamleyi onun yapmayacağını biliyorum. Bunu yapmak zorundayım.

Cesaretimi toplayamıyorum. Bunu istediğini söylüyor. Beni alması için onu ayartabilirim, değil mi? Bu basit olmalıydı; ikimizin de neredeyse her fırsatta her şeyi berbat etmemiz dışında, en başından beri açık olmalıydı.

Seksi, deneyimli bir kadın ne yapardı?

Ugh. Bilmiyorum bile. Ve belki de bunun bir önemi yoktur. Onun üzerine gelene kadar kanepenin üzerinde sürünüyorum. Biraz beceriksizim, garip uzuv karmaşamızdan emin değilim ve o bana dokunmak için uzanmadı.

Bana hiç yardım etmedi. Tam Sebastian'a göre. Kararını verdiğinde onu durdurmak mümkün değil ama o zamana kadar tek başımayım. Yine de değilim. Beni gözetmesi, benimle ilgilenmesi, rahatlığımı ve güvenliğimi sağlamak için yaptığı her şey, ne zaman düşsem beni yakalayacak devasa bir ağı.

Ben de atlarım.

Metaforik olarak. Esas kısmı için. Kucağına atılıyorum ve ağzımı acemice onunkine bastırıyorum. Ama cevap vermiyor. Kendini granit bir heykel gibi tutuyor.

"Ben de seni istiyorum," diyorum öpücükler arasında, onun da katılmasını sağlamaya çalışarak. Gömleğinin düğmelerine uzanıyorum ve o da bileklerimi kavrayıp kendisinden uzak tutuyor.

Beni istemiyor mu? Belki de "daha fazla" demek istedi, oh sadece sana sahip olmak için çok küçük bir istekti, şimdi dün geceki süper modeli istiyorum. Beni şimdi daha çok istediğini kastettiğini düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır. Korku içimi söndürdü ve durdum.

Ama sonra daha önce gözlerindeki disiplin ve arzunun ıstırabını hatırlıyorum. "Ben senin esirimin, unuttun mu?" Parmaklarımı bükerek parmak eklemlerini okşuyorum.

Sebastian bileklerimi serbest bırakıyor ama beklediğim gibi beni kendine çekmek yerine saçlarımdan tutup başımı geriye doğru çekerek nefesimi kesiyor. Gri gözleri beni mızraklıyor.

"Dalga geçme," diye homurdanıyor. "Beni bir yere kadar zorlayabilirsin." "geçmiyorum. Senin olmak istiyorum."

Acının tuzağı

Saçımın çekilmesi hafif ama tüm cildimi hassaslaştırmaya yetiyor, sanki her sinir birbirine bağlıymış gibi.

"Angel." Başlarımızı birbirine yaklaştırıyor, sonra başını eğip boynumun kokusunu içine çekiyor. Gözlerini kapatıyor ve sanki canı yanıyormuş gibi yanaklarında çizgiler belirliyor. "Eğer sana bir kez sahip olursam, gitmene izin vermeyeceğim. Bedenlerimizi birleştirmeme, bakir amına girmeme izin verirsen, orada durmayacağım. Benim olacaksın. Seni sahipleneceğim. İstedığın o özgürlük? Gitti. Burada, kraliçem olarak, yanımda olacaksın."

Çenesi yukarı kalkıyor ve saçımı sıkıca kavırıyor. Bunu kastettiğini ve belki de beni korkutmak istediğini söyleyebilirim. İki kez düşünmemi sağlamak için.

"Ama ben sana sahip olurdum."

"Nerede olursan ol, kalbim sonsuza dek seninle olacak." Hâlâ tenime dokunmadı, beni uzak tutuyor. "Ama evet, eğer beni hayatında istiyorsan, sahip olmak için, tutmak için..." Sanki ağzından kaçmış ve evlilik yemini etmek istememiş gibi durur. Sonra kabullenmiş görünüyor ve devam ediyor. "Her gün ve her gece dilimle ve sikimle orgazm olmak için. Sevilmek ve tapılmak için. Evet, meleğim. Gözlerinde gördüğüm şeyi yaparsan bana sahip olursun. Ama gerçekten emin olmanı istiyorum. Çünkü bekaretini alırsam, gitmene izin vermeyeceğim."

"Evet. Hepsine evet." Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bir mafya prensesi olarak doğdum; bir kraliçe olarak yaşayacağım. Dünyadaki yerim Sebastian'ın yanı.

Yarı hırıltılı, yarı bir ses çıkarıyor ve yüzünü boynuma gömüp beni kendine doğru çekiyor.

"Bir yatağa ihtiyacımız olacak." Kollarını belime doluyor ve o ayağa kalkarken ben ciyaklıyorum. "Çünkü seni kanepede sikimin üzerinde zıplatmaktan, o büyük pencereye karşı arkadan almaktan ve yapabileceğimiz her türlü pis ateşli şeyden mutlu olsam da, ilk sefer rahat olacak. Altımda olacaksın ve o kadar iyi yapacağım ki bir hafta boyunca titremen durmayacak."

"Evet." Bahsettiği yollardan herhangi biriyle mutlu olurum ve ulaşacağımızdan şüphem yok. Ama Sebastian ve ben olduğumuz sürece umurumda değil.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve beni yatağa yatırdı. Sadece onun için gözlerim var. Ve şimdi onu serbest bıraktım, beni soymaya niyetli. Gömleğinin düğmelerine uzanmaya çalışıyorum ama elbisemin fermuarını açıp aşağı itmek için ellerime vuruyor. Yardım ediyorum, popomu kaldırıyorum ve o da

Duştan sonra giydiğim i amaşını gördüğünde boğazının arkasından bir onay sesi geliyor.

Beyaz dantel. Eşleşiyor.

Güzel ve kadınsı. Styende balen yok -küçük gğslerimin buna asla ihtiyaı yok- ve yumuşak kumaşı tüm gün cildimi okşadı.

"Bu takımı seveceğini düşündüm." Styenin askısını ekiştiriyorum ve ona alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Angel, bunu seviyorum. O yüzden beni affet." Ayağa kalktı, sutyenin iki yanını yumruklarının arasına aldı ve ikiye ayırdı.

Kasıtlı olarak aşağı uzanıp klotu aynı şekilde kavradığında gözlerim yemek tabağı büyüklüğünde olmalı.

"nk bu ne kadar güzel olursa olsun, senin çıplak tenin değil. Ve seni görmek için bir dakika daha bekleyemem."

Bir an için kumaş etimi ısırıyor, ama sonra yırtılma sesi havayı deliyor. Nefesim kesiliyor, ama kısmen şoktan değil. Her şeyimi görmek için ne kadar sabırsızlandığından bacaklarımın arası anında ısınıyor ve ağrıyor. Ben de onun için aynıyım.

"Kıyafetlerini yırtamam," diyorum kıyafetlerini iterek. "Benim için soyun." Sadece göğsünün ya da sikinin kısmi görüntülerini değil. Ben de hevesliyim.

İri, güçlü ve tehlikeli olduğu kadar, otoriter talebime usulca gülüyor ama itaat ediyor. O kadar çabuk soyunuyor ki neredeyse tekrar yapmasını isteyeceğim. Bunun yerine ona uzanıyorum, ellerimi omuzlarında ve göğsünde gezdiriyorum. st kollarını keşfediyorum ve o da bana izin veriyor, onu keşfetmemi izliyor. Bazıları yuvarlak, bazıları uzun ve kıvrımlı yara izleriyle kaplı, parmak ularımla izlerini sürüyorum ve boğazım bu yaraların hiçbirinin şu anda burada benimle olmasını engellemediği için şükranla kapanıyor. Sonra tekrar kalalarındaki kasların "V" sine ve mucizevi bir şekilde içime sığması gereken o ilgi çekici ipeksi sertliğe kayıyorum.

"Hayır." Ellerimi sikinden çekti. "Orada yatacaksın ve sana ne veririm onu alacaksın Jeanette," dedi.

Adımı söylemeyi çok seviyormuş gibi mırıldanıyor. Ve genellikle ne kadar yalnız olduğumu temsil eden bu isim onun sesinde evim gibi geliyor.

Benim için hiç kaybolmadın.

Beni vücuduyla sarıyor, tüm sıcaklığı, göğsünün pürüzsüz ve sert düzlemleri ve hayal ettiğimden daha yumuşak olan saçları. Dirseklerini omuzlarımın her iki yanına yerleştirdi ve beni öperken yüzümü ellerinin arasına aldı. Önce tatlı tatlı, sonra daha derin, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve dili içeri girmek istiyor. Ağzımı açıyorum ve içimde zonklayan ihtiyaç yoğunlaşıyor.

Aleti bacaklarımın arasına girecek şekilde bizi hizalayarak inliyor. Aletini giriş yerimde sıcak ve sert hissediyorum. İnanılmaz derecede kalın. Bu canavarın içime girmesine imkân yok ama yine de ona saplanana kadar hiçbir yere gitmeme imkân yok. Beni yarmak için fazla kör hissediyor, ama çaresizim ve ıslağım ve amım ihtiyaçla sıkılıyor. Ne kadar acırsa acısın, umurumda değil. En iyi şekilde acıyacak ve her saniyesini seveceğim.

Dudakları benimkileri okşuyor. "Seni seviyorum."

Beynimin bunu algılamasına ya da yanıt vermesine fırsat bulamıyorum çünkü vücudunun benimkine yaptığı ilk itiş beni soluk soluğa bırakıyor. Bir çimdik var.

"Rahatla," diye mırıldanıyor ve göğsümü okşayarak bir meme ucuma sürtünüyor. "Beş dakika içinde sikime boşalacak kadar , yemin ederim kan akışımı kesmeye çalışmadan beni almayı öğrenene kadar seni tokatlarım."

Kahkaha atıyorum ve muhtemelen tüm kaslarımı gevşeten de bu oluyor ve acının sızısı geçiyor. Sebastian'ın gülümsemesini dudaklarımda hissediyorum.

"Aferin kızıma." Daha derine itiyor. Ve bu sefer onun kayması ve gerilmesiyle bir zevk iniltisi.

Biraz geri çekiliyor ve ben onu geri getirmek için etkisiz bir şekilde kavıyorum. Sonra daha da içime giriyor ve bunu doğru yapacağına güvenerek ona doğru eğiliyorum. Ayaklarımın tabanlarını belinin etrafında birleştiriyorum ve boynuna yapışıyorum.

Bir sonraki hamlesinde sonuna kadar ittiğinde, daha önce hayatımda böyle bir şey yaşamamıştım. Hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Aramızda hiçbir şey yok, sadece saf sevgi ve gümüş gözlerindeki dürüstlük var. O ve ben neredeyse aynı şeyiz. Ona daha da açık hale gelene kadar, birbirimizle aynı hizaya gelene ve klitorisim tenine bastırılana kadar kıpırdanıyorum ve topuklarımı sırtına gömüyorum ve o hareketsiz kalıyor, kendimi onun tarafından doldurulmaya alıştırmama izin veriyor.

O anda hiç şüphe duymadan biliyorum ki o benim, ben de onunum ve bizi ayırmak için galaksilerin çarpışması gerekir.

"Angel." Beni usulca öpüyor ve parmaklarını kalçamda . "Hareket etmek zorundayım. Kendini çok iyi hissediyorsun ve söz veriyorum senin için daha fazlası var. Ama yemin ederim içine girmezsem öleceğim."

Tekrar kıkırdıyorum ve belini kavrayışımı gevşetiyorum. Sonra içime girip çıkmaya başlıyor ve Tanrım, şimdi neden herkesin seks konusunda yaygara kopardığını anlıyorum. Onu derinlere almak harikaydı ama bu daha da fazlası. Beni içten dışa doğru okşuyor.

Kalçalarım bilinçli bir düşünce olmadan onun itişleriyle senkronize oluyor.

Ve zevk oluşmaya başlar.

SEBASTIAN

Ben onun ilkiyim.

Önemli olmamalı, olmasaydım da onu aynı şekilde severdim, ama onun masumiyetini alanın ben olduğumu bilmek bana vahşi bir gurur veriyor. Bana öyle ilkel bir erkeksi heyecan veriyor ki bunu kendime bile zar zor itiraf edebiliyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum boynuna doğru. Yumuşakça. Sevgilimin onu bu kadar sahiplendiğimi duymaya hazır olduğundan emin değilim. Ama o benim. Gitmesine izin vermeyeceğim. Kendini bana teslim etti ve dürüst olmak gerekirse, tek istediğim onu tekrar tekrar sahiplenmek, ta ki o zevkle dolup taşana kadar yanımdan başka bir yerde olmayı düşünmeyecek.

"Senin," diye fısıldıyor o kadar nazıkçe ki, onu doğru duyduğumdan emin değilim.

Dikkatli olmaya çalışarak onun tatlı, dar deliğine girip çıkıyorum, ama o bana doğru eğiliyor, beni teşvik ediyor. Kollarını omuzlarıma doladı, tırnakları sırtımı kazıyor. Eğer benim küçük vahşi kedim boşalırken beni pençelerse, bu yara izlerini dövüşlerden kalanlardan daha gururla taşıyım.

"Sebastian," diye adımı inliyor ve bu doğrudan sikime gidiyor.

"Söyle bana," diyorum. "Kalın sikimin o küçük bakire amcığında nasıl hissettirdiğini söyle Jeanette."

İnliyor ve etrafımda sıkılaşıyor ve neredeyse güleceğim. Bundan hoşlanıyor, değil mi?

"Seni bekleyen adam tarafından alınmanın nasıl bir his olduğunu anlat bana. Her zaman sana sahip olması gereken adam tarafından."

"Evet," diye inliyor. "Her zaman sendin. Sadece fark etmemiştim, birbirimize her zaman nasıl uygun olduğumuzu görememiştim."

Ve uyuyoruz. Mükemmel bir şekilde. Açığı ayarlıyorum, böylece daha derine itiyorum ve ona ilk girdiğimde ve bekaretini aldığımdayaptığım yavaş kaymadan tamamen farklı. Hâlâ kontrollü ama daha yoğun. Daha hızlı ve daha fazla.

"Seni dolduracağım meleğim. İçine bir bebek koymak istiyorum."

Kahretsin. Ağzımdan kaçtı. Ama geri alamam ve almayacağım da.

Her şeyin bittiğini, her şeyi berbat ettiğimi ve her şeyin sona ereceğini düşündüğüm bir kalp atışı kadar zaman var. Her şeyin çok hızlı olduğunu söyleyecek ve daha fazla bekleyecek ya da belki de ona çok takıntılı olduğuma karar verecek.

Hava bal kıvamında, boğucu derecede tatlı. Tekrar yaşayamazsam bu zevk beni öldürebilir. Jeanette benimle aynı şeyleri istemezse, sonsuzluğu seçmezse bu benim sonum olabilir.

Topukları kalçalarımı buluyor ve bacakları belimde çaprazlaşıyor ve beni kendine çekiyor.

"Evet. Evet, daha fazla."

Boyumun etrafında kenetleniyor ve lanet olsun tekrar nefes alabiliyorum. Ve durmuş gibi değildim, ama şimdi içimden akan enerji erimiş altın.

"Beni her senin yap." Teslim oluyorum.

Bir an dikkatli davranıyorum, sonra kalçasını kavrayıp sert ve hızlı bir şekilde içine giriyorum.

"Bu benim," diyorum ona. "Hiçbir erkek sana dokunamayacak ya da bunu sana yapamayacak. Deneyen

herkesi yok edeceğim. Hepiniz

Benimkini becer, ben de seni her gün boşalmamla işaretleyeyim, böylece unutamazsın."

Sızlanıyor ve başını salladığını hissediyorum, dudakları kabullenmiş bir şekilde benimkilere değiyor. Kanım kükrüyor.

Hiçbir şey yapmadan onu yatağına yapıştırdım. Sadece o ve ben varız, birleştik.

Onun içinde. Olmam gereken yerde. Bedenlerimizin birbirine kayması daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sihir ve onu boşaltmak zorundayım çünkü dayanamıyorum. İçine boşalacağım, onu tohumlarımla dolduracağım ve bunu durdurmak imkânsız.

Aramıza uzanıyorum ve parmaklarım klitorisini okşadığı anda titriyor ve haykırıyor, sikimin etrafında titreşiyor. Kulaklarımda zevkinin sesi mi yoksa sikimin üzerine boşalma hissi mi beni kendimden geçiriyor bilmiyorum ama kızımı tatmin ettiğimi bilerek onunla birlikte boşalıyorum.

Her şeyi kuşatıyor. Kendimi onun içine boşaltıyorum. Beni her yerimden kavırıyor. Sikimi, belimi, omuzlarımı. Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi.

Vücudunun verdiği haz bunun sadece yarısı. Evet, Jeanette'le birlikte olmak kendimin kırık kenarlarını onunkilerle mükemmel bir şekilde birleştirmek gibi. Evet, o unutulmayacak kadar güzel ve ben onun defalarca sikime boşalmasını istiyorum. Onun beni orgazma götürdüğünü hissetmek istiyorum. Ama boşalmanın şokları hafifledikçe, iyileşmeyen kalbim oluyor.

Bir kara deliğın ışığı yok ettiğı gibi ben de onun için yokum. Jeanette'in sahip olmama izin verdiği her parçasını yalayıp yutacağım. İkimizden geriye yıldız tozu ve özleminden başka bir şey kalmayana kadar onunla zevk alıp vereceğim.

Boğazını öpüyorum, yanağımı çenesine sürtüyorum. Kulağını hafifçe ısııyorum ve kıkırdayıp beni daha yakına çekmeye çalıştığında, onun üstünde yatıyor olmama rağmen. Tüm ağırlığımı ona vermem için mücadele ediyor ve ben de onu ezeceğimi söyleyerek itiraz ediyorum.

Yine de bana sarılıyor.

Onun küçük bedenini benimkinin altına hapsetmek olması
gerekenden daha iyi

JEANETTE

Hiç bu kadar rahat bir yatakta ya da bu kadar sıcak bir battaniyede uyumamıştım.

Ama bekle.

Bir fırça hareketi var.

Battaniye Sebastian'ın kolu ve arkamdaki göğsü. Sebastian boynumu öpüyor, kolu belimde. Dün olan her şey geri geliyor.

Artık yalnız değilim.

Dün gece sonsuza dek söz verdi ve bu sabah hala beni istiyor. Ne kadar güzel olduğumla ilgili sözler fısıldıyor. Ben onunum, o da benim ve birlikte bebek sahibi olmak için sabırsızlanıyor. Beni ne kadar çok istediği, vücudumun her mükemmel parçasının onun için yaratıldığı hakkında müstehcen sözler de var.

İhtiyaçtan çılgına dönüp inlediğimde, kollarında dönmeme izin veriyor. Sonra popomu avuçluyor ve ikimiz de bunun doğruluğuyla inlerken beni sikinin üzerine kaydırıyor. İnanılmaz bir şekilde, bu dün geceden bile daha iyi hissettiriyor. Rahatsızlık hissi olmadan sadece beni germesinin verdiği zevk var.

Ve Sebastian bu sefer hem daha sert, hem daha sabırsız, hem de daha şefkatli. Beni kendine çekiyor, ön taraflarımız aşağıya kadar birbirine değiyor ve aşk ve ihtiyaçla ilgili iğrenç sözler mırıldanmak dışında öpücüğünü hiç bırakmıyor. Ama aynı zamanda geri çekilmiyor, sertçe içime giriyor, beni sıkıca tutuyor. Ve ben buna bayılıyorum. Ona yapışıyorum ve verdiği her şeyi alıyorum.

"Çabuk gelsen iyi olur," diye homurdanıyor, içimde hissettikleriyle aklım başımdan gittiğinde. "Dar amcığın beni devirecek. Ama sen boşalana kadar ben boşalmayacağım."

"I..." Ben sadece onun istediği gibi yapabileceği ve söylediğini yapabileceği bir şeyim. Ve bana gelmemi söylediğinden ve içime girerken klitorisime baskı yapmak için acıyı değiştirdiğinden, yapıyorum.

"Aferin kızıma."

Bu sözler yeni bir orgazm dalgasının beni yutmasına neden oluyor ve Sebastian son bir sert hamle yapıyor ve sonra o da boşalırken titriyor. İçime giriyor, beni dolduruyor. O an ve sonrasındaki uzun dakikalarda beni bırakmıyor, usulca öpüyor ve dudaklarımı ısıyor, sanırım kalıcı olarak birbirimize kaynaşmış olabiliriz. Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi ve önemsendiğimi hissetmemiştim.

"Tamam." Sebastian sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alarak ayağa kalkıyor.

Gıcırđıyorum.

"Seni yakaladım."

Ve ancak düşün altında durduğumuzda nihayet içimden kayarak çıkıyor. Farkında olmadan bir muhalefet sesi çıkarıyorum ve Sebastian kıkırđıyor.

"Evet, yine, yakında."

Saçlarımı başımın üstüne yığarken suratımı asıyorum ve avuçlarının hoşgörölü taramalarıyla sırtımı yıkarken ellerimden birini tutması için getiriyorum.

"Seni özledim."

"Ben buradayım." Saçlarımın boynumla birleştđi hassas noktayı öpüyor.

"Seni aşağıda özledim." Ve kendimi çok cesur hissediyorum.

"Benim açgözlü kızım." Eli daha aşağıda, kıcımın üzerinde duruyor, sonra amımın etrafında dolanıyor ve amımı avuçluyor.

Uzaklarda bir yerde, bir telefon çalar.

Sebastian parmaklarını kıvrımlarıma kaydırırken, "Aldırma," diyor.

Ben duşu bitirene kadar Sebastian mutfakta taze kahve ve hamur işlerini hazırlamış oluyor. Gömleğini giydiğimi görünce gülümsüyor.

"Sana aldığım onca kıyafete rağmen bunu mu tercih ediyorsun?" Beni öperken kalçalarımın arkasını okşamak için açık etek ucundan yararlanıyor.

Mutfak adasındaki tabureye çıkarılıyorum ve ben pain au chocolat seçerken bir panter gibi beni izliyor. Alçak bir homurtu ve tabağıma bir tarçınlı rulo ve bir kruvasan yığıyor.

Ona bir bakış attığımda "Hamile olabileceğin için enerjini daha da yüksek tutman gerekiyor" diye cevap veriyor.

Telefonun sesi kahvaltımızın rahat ev ortamını bölüyor ve Sebastian ekrana bakarken kaşlarını çatıyor.

"Sorun yok. Cevap ver." Benim için hayatını askıya aldı ama sorumlulukları olduğunu biliyorum. "Zaten patronumla görüşmem gerekiyor."

"Bunu konuşacağız." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Sebastian'ım yerine acımasız bir mafya babasına dönüşüyor. "Bu önemli olsa iyi olur."

O konuşurken dinlememeye çalışıyorum ama midem bulanıyor. Ters giden bir şeyler var. İç çekiyor ve geri döndüğünde alnını ovuşturuyor. Dizlerimi ayırarak çenemi parmağının ve başparmağının arasına alıyor ve gözlerine bakana kadar yüzümü eğiyor.

"Bir sorunu halletmek için ayrılırsam, burada kalacağına ve döndüğümde hala benim tatlı mutlu kızım olacağına söz verir misin?" O

Bana umut ve korkuyla bakıyordu. "Ross kaos yaratıyor, dükkanları yıkıyor ve her türlü iddiayı ortaya atıyor, beni düelloya davet ediyor. Ben gelip icabına bakmadan gitmeyecek, ya da öyle diyor. Halkımın bana ihtiyacı var ama benim de sana güvende ihtiyacım var. Sakın gitme." Bunu bir emir olarak söylüyor ama umurumda değil. Belki de hoşuma bile gidiyor.

"Dikkatli ol." Bunun ona kurdukları bir tuzak olduğuna dair içimde bir kıpırtı var.

"Angel, her zaman senin için eve geleceğim." "Evet." Her gün onu seçeceğim.

Yanağımı okşuyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Daire onsuz sessiz. Biraz televizyon izliyorum ama onu alıp götürerek kadar ciddi olabilecek bir şey dikkatimi dağıtıyor.

Ancak o gittikten bir saat sonra bir sabit hat olduğunu fark ettim. Patronumu cep telefonumdan arayıp açıklayabilirim.

"Sevgilim!" Bir zil sesi içinde telefonu açtı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Ooop. Hasta olmam gerektiğini unutmuşum.

"Evet," diye öksürüyorum. "Çok daha iyi, teşekkürler." Birden fazla orgazm insana bunu yapar. Hayatımın aşkını bulmak da öyle.

"Beni görecektik kadar iyi misin?" diyor umutla. "Face-thingy'ye yeni bir grafik okumak için yardımınıza çok ihtiyacım var."

"Tabii ki!" Kendimi durduramadan söylüyorum. Bu işi istiyorum ama Sebastian'a söz verdim... "Yarına kadar bekleyebilir mi?"

"Bugün olmalı. Bu okumaların zamana ne kadar duyarlı olduğunu biliyorsunuz. Ve dinleyicilerim zaten bütün bir günü kaçırdı. Momentumumuzu kaybedeceğiz. Öyle dememiş miydin?"

Öyle. Ama yapamam... Gerçekten yapmamalıyım...

Ama bu işi kaybetmeme de izin veremem. Sebastian kendi işimi yürütmem konusunda ne desin.

Priscilla'yı bu noktaya getirmek için çok çalıştım ve onu terk edemem. Bir gün hastalandım diye işi bırakmadım.

"Buraya gelebilir misin?" Çünkü işimi kaybetmek istemiyorum ama aptal da değilim. Sebastian kalmamı söyledi, ben de kabul ettim ve ciddiydim. Bela aramak için Londra'yı geçmeyeceğim.

Kabul etmeden önce bir duraksama oluyor ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Muhtemelen dosyalarını toplamak istemiyor. Ona önemsiz postalarından bulduğum adresi veriyorum ve yirmi dakika içinde geleceğini söylüyor.

Sadece düzgün kıyafetler giymek için yeterli zaman. Biraz düşündükten sonra Sebastian'ın benim için aldığı kıyafetler arasından uçuk mavi bir patenci elbisesi seçiyorum ve birkaç yaz önce çok sevdiğim elbiseyi anımsatmasına rağmen onu daha büyük gösteren pahalı detaylara sahip olmasına gülümsüyorum. Kumaşı hafif ve ipeksi ve vücudumun üzerinde bir rüya gibi süzülüyor.

Telefonun çalması beni Sebastian'ın beni elbiseyi giyerken gördüğünde ne yapacağına dair fantezimden uzaklaştırıyor. Priscilla arıyor.

"Jeanette, bu asansörü çalıştırabilirim. Bodrum katındaki otoparka inebilir misin?"

İçimden iç çekiyorum. Bu Priscilla'nın zirvesi. Teknolojiyle arası gerçekten çok kötü. En iyisi değilim ama ben bile sosyal medyada paylaşım yapabiliyor ve asansör kullanabiliyorum. Ona merdivenleri kullanmasını söylemeyi düşünüyorum ama dürüst olmak gerekirse bu biraz kaba olur. Kırk kat yukarıda olmalıyız.

"Tabii. Hemen geliyorum." Binayı terk etmiyorum, bu yüzden Sebastian'a verdiğim sözü pek tutmuyorum.

Asansöre adımımı attığımda sırtımdan aşağı bir tedirginlik damlası iniyor. Teknik olarak Sebastian'ın esiriyim. Belki de kaçamayayım diye bir şey yapmıştır?

Ama düğmeler dokunuşuma yanıt veriyor ve rahatlamam gerekirken endişem devam ediyor. Kapılar kayarak açılıp sessiz bir otopark ortaya çıkarken kendime, "Bu sadece hızlı bir düşüş," diyorum. Bundan daha fazlası değil.

"Merhaba!" Ortaya çıkıp sağıma soluma bakıyorum ama Priscilla ortalıkta görünmüyor.

Huh.

Bir arabanın kapısı açılır ve Priscilla dışarı çıkar. "Tanrıya şükür buradasın. Gel ve bunu benim için yap. Sensiz kendimi kaybettim." Gülümsüyor ama bu biraz... Hastalıklı.

"İyi misin?" Tuhaf bir şey var, sanki farklılığı gösteren bir görüntü gibi. Neyin olması gerektiği gibi olmadığını göremiyorum.

Priscilla'ya doğru bir adım atıyorum.

"Evet, iyiyim." Sesi iyi gelmiyor. "Sadece tipik Balık sorunları."

Kalbim durdu.

Çünkü Priscilla balık burcu değil. Güneş burcu Yay ve Ay'ı Boğa'da.

"Priscilla, neler oluyor?"

"Senin için geldim prenses." Ross Fletcher'ın sesi tam arkamdan geliyor ve korkudan titriyorum, Sebastian'la pratik yaparken hissettiklerime hiç benzemeyen gerçek bir dehşet.

Hayır. Bu sonsuz soğuk kara deliklerin ve tıslayan kırmızı gözlerin korkusu. Yıldızlar arasındaki dondurucu boşluk gibi kadim bir kötülüğün korkusu.

Beni bileğimden yakaladığında içgüdüsel olarak hareket ediyorum, Sebastian'la yaptığım tüm çalışmalar karşılığını veriyor. Başım geriye doğru sarsılıyor ve kafatasıma da acı veren mide bulandırıcı bir patlamayla çenesine çarpıyor.

"Siktir!" Ama gitmeme izin vermiyor. Ben yanlış yöne dönerken bile elini sıkıyor. "Benimle geliyorsun," diye tıslıyor. "Benden esirgediğin şeyi alıyorum, karıcığım."

"Hayır!" O canavar tarafından götürülmeyeceğim.

Panikle tekme atıyorum ve bacağına çarpıyorum. Tekmemin gücü dengemi bozdu. Yere yığılıyorum ve o tekrar küfrederken bir şeyler takırdıyor. Kalçamda betona çarptığım yerde bir acı belirliyor.

Yine de beni yakaladı ve yukarı baktığımda. Bunun faydasız olduğunu biliyorum.

Kulaklarımda, kafamın içinde bir uğultu var. Çözemediğim gri bir ses.

On altı yaşındaki halime geri döneceğim. Bu kötü adamın gücü altında, çaresiz ve yalnız. Tüm arkadaşlarım ve ailem tarafından terk edilmiş. Ve bu sefer Sebastian beni kurtaramayacak, çünkü şehrin öbür ucunda başkalarına yardım ediyor, benim rahat ve güvende olduğumu varsayıyor.

"Hayır, yok," diye tersliyor Fletcher ve eğilip saçıma uzanıyor. Ve ben onu gördüm. Silahı, benimle birlikte yere düşen şey buydu. Hiç düşünmeden kendimi karşıya attım ve silahı kaptım. Başparmağım emniyeti buluyor - Sebastian'ın bana öğrettiği gibi - ve nişan almadan ya da düşünmeden tetiğe basıyorum, sadece ona. Çünkü onunla gidemem.

Ross çığlık atıp bileğimi ve saçımı bırakırken yanımda yere düşüyor ve kalçasını tutuyor. Kırmızı fişkırıyor.

Onu ben vurdum. Zihnim şoktan körelmişti. Bana zarar verecekti ama onun yerine ben onu vurdum.

"Jeanette!"

Yaptığım şeyi görmezden gelemem. Taş kesildim. Hareket edemiyorum. Her yerde kan var, Fletcher'ın işe yaramaz bir şekilde avucunu üzerinde gezdirdiği gerçek bir çeşme.

"Angel." Güçlü kollar beni kaldırıyor ve Sebastian'ın kucağına kıvrılırken kırılganım, çatlıyorum.

"Sen geldin." Sebastian'a geri dönmenin verdiği rahatlama, karanlık bir gecede bulutların dağılıp ayın ortaya çıkması gibi. Kötü olan her şeyi yok etmiyor, ama hepsini güzel bir gümüşle kaplıyor ve artık korkmayı imkânsız hale getiriyor. Günün sert ışığı yok. Yeterince var.

"Her zaman. Her zaman." Saçlarımı okşuyor ve yüzümü gömleğine saklayıp sandal ağacı ve narenciye kokusunu içime çekiyorum. "Gelir gelmez bir şeylerin ters gittiğini anladım ve ben ..."

"Sen..." Ayaklarımla yeri buluyorum ve Sebastian'ın yüzüne bakarken kolunu tutuyorum. Ve gerçeği görüyorum.

Çenesinin sertliğinde. Babamı hak ettiği için öldürdü. Ve beni korumak istediği için.

"Jeanette, özür dilerim. Senin için bir seçim yapmak zorundaydım."

Pişmanlık duymalıyım ama duymuyorum. Sadece seviniyorum. Babam çabuk mu öldü yoksa Fletcher gibi yavaş ve sessizce mi? Aile sevgisini ne kadar özlemiş olsam da artık bir önemi yok.

Çünkü Sebastian'ım var ve o ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey.

Yerden bir şırıltı geliyor. Ben de bir seçim yaptım ve aşağıya baktım. Fıskiye çoktan küçük bir akıntıya dönüşmüştü. Sebastian bakışlarımı takip ediyor ve onun gerildiğini hissediyorum.

"Güvenli mi?" diye soruyor patronum. Onu bir arabanın arkasına çömelmiş halde görmem bir anımı alıyor.

"Şimdilik," diye hırılıyor Sebastian, öfkesi bir şalter gibi atıyor. "Fikrimi değiştirmeden önce git. Ve yeni bir yönetici asistanı bul."

"Onun hatası değildi-" diye itiraz etmeye başlıyorum ama Sebastian kıcıma sert bir tokat atıyor. Bir çılgılığı bastırıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Hoşuna gitti," diye mırıldanıyor saçlarıma ve ben bunu inkâr edemiyorum. Kalçalarımıdaki elinin acısı bacaklarımda arasına uygunsuz bir ihtiyaç dalgası gönderdi.

Dakikalar sonra, otoparktan koşarak çıkan Priscilla'nın ayakkabılarının görüntüsü geliyor.

"İyi şanslar!" Arkasından sesleniyorum, sonra dönüp Sebastian'ı usulca azarlıyorum. "Onu korkutmak gerekli miydi?"

"Gitmesine izin , değil mi?" Omuz silkiyor. "Senin için canını feda edecek olanlar dışında kimse senin etrafında olamaz. Bu benim kuralım. Onu buraya o getirdi."

İkimiz de Fletcher'a bakıyoruz. O hala duruyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum suçluluk duygusuyla, ama artık beni duyamayacağını biliyorum.

"O kurşun bir atardamara isabet etti; bu senin hatan değildi. Ama sana dokunduğu andan itibaren ölü bir adamdı." Sebastian belimi sahiplenircesine sıkıyor ve beni asansöre götürüyor. "Ona benden önce ulaştığın için şanslı. Benim

yöntemim çok daha acı verici olurdu."

Sebastian'ın beni her zaman koruyacağından hiç şüphem yok. Benden başka kimseyi umursamıyor. Tek pişmanlığı o piçi benim öldürüp onun öldürmemiş olması. Beni kıcımdan tutup cama bastırırken ve açlıkla öperken her şeyi yapabileceğinden eminim. Bana göz kulak olmak için büyük ve korkunç şeyler. Artık kayıp prenses değilim, onun kraliçesiyim. Kapılar açıldığında beni yere bırakmıyor, doğruca mavi yatak odasına gidiyor ve beni yatağa yatırıp vücuduyla sarıyor.

Mükemmel bir şekilde hizalanıyoruz, siki kalçalarımın arasındaki boşluğa yerleşiyor ve ağızlarımızın birbirine değmesi için biraz yukarı bakmam gerekiyor.

"Angel." Başparmağıyla işaret parmağı arasında çenemi tutuyor. "Seni tehlikeye atan herkes için bazı sonuçlar vardır."

"Oh?" Omurgamdaki bu heyecanın az önce olanların adrenalini ile hiçbir ilgisi yok ve her şey Sebastian'ın fırtınalı gözlerindeki karanlık vaatle ilgili.

"Hayatımın aşkını böyle riske attığın için esaslı bir dayaağı hak ediyorsun."

"O zaman almak zorundayım, değil mi?" Ve gülümsemem çok yaramaz. Sebastian'dan her şeyi istiyorum. Zevk ve acı, bana ne verirse daha fazlasını isteyeceğim.

Bu. O ve ben. Dağınık bir aile ama gerçek. Hayatımda değişmeyen tek şey o. Bulutlar onu örttüğü için göremediğim kuzey yıldızım. Ama o hep oradaydı, üzerimde parlıyordu. Ve şimdi o benim.

"Sence yapabilir misin?" Alt dudağımı ağzına alıyor ve elbisemin eteğini yukarı çekiyor. Ona erişim sağlamak için kıvranıyorum ve bir elimi saçlarına uzatıp dolaştırıyorum, diğer elimi de kemerine götürüyorum. İçime girmek istiyor ve ben de ona her şeyi vereceğim.

"Her gün," diye söz veriyorum ve o da memnuniyetle homurdanıyor.

EPILOGUE

SEBASTIAN

5 YIL SONRA

Hayal kırıklığı içinde elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. "Bu anlamayı ya şimdi ve benim yöntemimle yaparız ya da hiç yapmayız."

"Hayır." Suratını asıyor ve kollarını kavuşturuyor. Küçük mavi bir etek ve saç bandı giyiyor, verdiği tüm zemine göre güçlü bir takım elbise giydiğini düşünürsünüz.

"Anlaşmama hayır mı? Yoksa şimdi mi hayır?"

"Hayır." Sanki bu makul bir cevapmış gibi başını sallıyor.

"Pekâlâ. Bu . Sen çekil, tüm çikolatayı ben alayım, ve gıdıklanıyorsun." Kelsie'yi kollarımın arasına alıp koltuk altlarını gıdıklıyorum, ta ki o kıpırdanıp kıkırdayınca ve keyifle bağırınca kadar.

"Artık gıdıklamak yok, baba!"

Küçük kızımız tanıdığım en sert pazarlıkçı. Annesinden öğrenmiş. Onu gıdıklamayı bırakıyorum ve kıvranıp göğsüme sarılıyor. Üç saniye sonra küçük yumruğuyla pazuma vuruyor. "Biraz daha gıdıkla."

"Sen bir zorbasın," diye homurdanıyorum ama istediği gibi onu gıdıklıyorum ve Jeanette içeri girdiğinde Kelsie'yi kollarımdan geriye doğru sarkmış, çırpınırken ve gülerken buluyor.

"Siz ikiniz," diyor sevecen bir kızgınlıkla. "Sizin öğle yemeği hazırlamanız gerekmiyor muydu?"

Yana eğilip karımı öperken, "Ufak bir oldu," diyorum.

"Sorunu hallettin mi?" "Kesinlikle." Jeanette'in gözleri parlıyor. Sanırsınız ki

Yirmi bir yaşında bir mafya patronuyla evlenmiş olsaydı, benim üzerimde yumuşatıcı bir etkisi olurdu. Ve itiraf etmeliyim ki, gelirimizin çoğu artık yasal işlerimizden geliyor.

Ama Jeanette'in çelik gibi bir çekirdeği var. Zor bir insanla nasıl başa tartıştığımızda, benim kadar acımasız değildir ama biri güvenini kaybettiğinde, bana elimden gelenin en kötüsünü yapmamı söyler. Güneş burcunun terazi olduğunu söylüyor. Kanıtları dengeliyor, sonra doğru olduğunu düşündüğü tarafa sert bir şekilde saldırıyor.

Peki ya ben? Karıma nadiren söz geçiririm. O akıllı ve benden daha nazik. Ben olsam onun kadar çok ikinci şans vermezdim, ama veriyorum, çünkü o istiyor.

Kısa sürmesi gereken öpücük, Kelsie "Baba!" diye yakınana kadar devam ediyor ve onu tekrar ayağa kaldırmak için ayrılmak zorunda kalıyorum.

Kızımızın başının üstünden Jeanette'e "Sonra," diyorum.

"Yıldızlar ortaya çıktığında," diye fısıldıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kelsie talep ediyor.

"Açık bir gece olacak ve sen yatakta uyurken annenle baban birlikte yıldızları seyredecekler," diyor Jeanette masumca. "Kova takımyıldızının altında doğduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu da öğle yemeğinde çorba sevmen gerektiği anlamına geliyor..." Ve Kelsie'nin dikkatini dağıttı, sadece bana dönüp yavaş ve yaramaz bir gülümseme attı.

Bu gece. Yıldızların altında. Her gece yaptığım gibi Jeanette'i alacağım. Ama evin tepesindeki cam çatılı oturma odasına çıkmak için zaman bulabildiğimiz zamanlar çok özel oluyor. Londra'da hala bir dairemiz var ama Berkshire'daki bu aile evi çoğu zaman daha pratik. Ve açık bir gecede tepeden manzara oldukça muhteşem.

Dürüst olmak gerekirse, bulutlu bir gecede Jeanette ışığı açık bırakmama izin verdiğinde ve onu götürürken menekşe gözlerine baktığımda benim için daha da muhteşem oluyor. Bana binerken. Bininci kez sikime boşalırken.

Ne kadar kötü olursam olayım, bu kadar şanslı olmayı hak etmiyorum. Ama hepsini alacağım.

[Mafya Kralı Tarafından Çalınan](#) başka baharatlı yaş farkı mafya romantizmi için 'a göz atın.

O akşam Sebastian ve Jeanette'i tekrar kaçırma oyununda görmek ister misiniz? Meşgul mafya ebeveynleri bile seksi bir eğlenceye sahip! [Özel Genişletilmiş Sonsözü edinin.](#)

Hala burada mısın? :) Merhaba! Bana bir iyilik yapar mısın? Sebastian ve Jeanette'in hikayesini beğendiyseniz bir sonraki sayfaya geçip değerlendirir misiniz? Teşekkür ederim!

THANKS

Okuduğunuz için teŖekkür ederim, umarım .

Biraz daha Dek Mutlu okumak ister misiniz? [Özel sonsözleri ve ücretsiz hikayeleri almak için tıklayın!](#) veya EvieRoseAuthor.com adresine gidin

Eğer vaktiniz varsa, kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde bir yorum yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar, ne kadar kısa olursa olsun, okuyucuların sevecekleri hikayeleri bulmalarına yardımcı olur.

Haberleri ilk önce almayı seviyor musunuz? Beni en sevdiğiniz sosyal medya platformunda takip edin - okuyucularla sohbet etmeyi seviyorum ve en son haberleri alıyorsunuz.

Eğer haber bülteni çok fazla bağlılık gerektiriyorsa, beni [BookBub](#)'da takip etmenizi öneririm, orada sadece yeni yayın bildirimleri ve fırsatlar alacaksınız.

INSTALOVE BY EVIE ROSE

Stalker Stalker'ım

Tarafından

ŞımartıldıKingpins

Göz göze geldiğimiz andan itibaren, ben onun şanslı kızıyım... Ama ödemem gereken bir bedel var

Düşmanı tarafından sahiplenildi

Yaşlı, güzel ve sert bir adam olan acımasız yeni kralın ateşkes için böyle bir bedel ödemesini beklemiyordum: anlaşmalı bir evlilik.

Kamuoyundaki İddiası

İlk seferim kardeşimin en iyi arkadaşına satıldı.

Mafia Patronu Kingpin'in

Bebeğinden Hamile

Kingpin'den yardım istedim. O da evlilik teklif etti.

Bebek Teklifi

Patronum beni internetten "sihirli meyve suyu" alırken yakaladı... Ve şimdi de bebeğimin babası olmak istiyor!

Huysuz Patronlar

Daha Yaşlı Daha Sıcak Daha Huysuz

Milyarder patronum, çalışmam gerekirken beni kitap okurken yakalıyor. Peki ya cezası?

Uzun, Esmer ve Huysuz

Patronum beni bardan almaya geldiğinde, sarhoş olduğum ve sahte erkek arkadaşımı tıpkı onun gibi tarif ettiğim için çıldırmasını bekliyorum. Ama o evlilik talep ediyor...

Londra Mafia Patronları

Mafia Patronu Tarafından

Yakalandı

Masum bir kaçak olabilirim ama mafya babası tarafından öldürülen arkadaşımın intikamını almak için onun cenazesindeyim: King.

Kingpin tarafından alındı

Uzun boylu, esmer, yaşlı ve tehlikeli. Onu istememeliydim.

Mafia Kralı tarafından çalındı

Bunca zamandır beni izlediğini bilmiyordum.
Kaçmak için bir planım vardı. O gelene kadar düğün provamda her şey mükemmel gidiyordu.

Kingpin tarafından yakalandı

Kingpin, kaçmaya çalışarak sabrını sinamamam gerektiğine dair bir uyarı homurdanıyor.

Onun küçük esiri olarak kalmamın imkanı yok.

Mafya tarafından sahiplenildi

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafya babası.

Bratva tarafından kaçırıldı

Kahve dükkanına gelen bu adama dayanılmaz bir aşk besliyorum. Her gün. Yaşlı, güzel, mükemmel giyimli. Rus aksanı ve gümüş gözleri var.

Mafia Patronu Tarafından Kaçırıldı

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

Bratva tarafından tutuldu

"Sana kim zarar verdi?"

Ne olduğunu anlamadan, muhteşem komşum beni kollarına aldı ve çatı katına götürdü. Ve gitmeme izin vermiyor.

İğrenç İskoç Kingpins Yasak İtiraz

O daha yaşlı ve zengin, ve ben eski sevgilime yalvarırken gençlik aşkım yeniden su yüzüne çıkıyor.

mafyanın ayarladığı evlilikten kaçmama yardım etmesi için. Bana kovmak istediği bir baştan çıkarıcıymışım gibi bakıyor ama İskoç şatosunda karda mahsur kaldık.

Tutsak Arzular

Onu öldürmek için gönderildim ama beni yakaladı ve onun merhametine kaldım.
Ona yalvarırsam gitmeme izin vereceğini söylüyor.

Hevesli Ev Kadını

En iyi arkadaşının babası ücretsiz kullanabileceği bir ev kadını için ilan vermiştir ve o da mükemmel bir adaydır.

CONTEMPORARY ROMANCE BY EVIE ROSE WRITING AS EVE PENDLE

Wildbrook'un Sırları [Her](#)

[Nemesis saat 17:00'ye](#)

[kadar](#)

Adam huysuz, kız gün ışığı. Birlikte kara gömülmek üzereler. Ve sadece bir yatak var.

[Gece Yarısına Kadar Sahte](#)

[Randevusu](#) Adam seksi. Zengin. Otoriter. Ve huysuz. Kız nazik, kapana kısılmış ve yakında beş parasız kalacak.

[Huysuz Komşusu](#)

Çok güzel ama huysuz.

Dikkat çekici, neşeli ve başı büyük belada.

[Patronu](#)

Ona katlanamaz ama teklifi çok caziptir. Adam çok fazla sırrı olan alaycı bir milyarderdir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.